



**Vissershulde
Nieuwpoort**

**Visverwerking
in de sprotfabriek**

België - Belgique
P.B.
8400 OOSTENDE 1
3/4637
P 706130

Visserfamilie Serie

VLZ vzw
Wandelaarkaai 7
8400 OOSTENDE

**Visserswijk
het negerdorp**



80ste jaar • verschijnt maandelijks • nr 6 • 7 juni 2013 • 3,99 euro • afgiftekantoor Oostende 1
Niet bestelbare exemplaren terugbezorgen aan HVB • Brusselstraat 12 te B-8450 Bredene • Danke postman / -vrouw

De 500 woorden van Nicole.

Nicole Derycker is een geboren Oostendse, dochter en kleindochter van vissers. Tot haar 27ste woonde ze in de Stad aan Zee, daarna spoelde ze weg naar Brugge, Antwerpen en Watou en belandde uiteindelijk terug in Oostende. Voor HVVB schrijft ze maandelijks een column in minder dan 500 woorden.

Nu als bij toeval samen, de zee en ik

Jij en ik, nu als bij toeval samen in het golvende spel van mijn denken onder ons beider hemel van verrukking.

Voor ik tot besef kwam wie je was, voor jij afwist van mijn bestaan waren we.

Nu, zijn we de speelbal van de geschiedenis.

Nu, weet jij me te bekoren door je macht me te doen vergeten wie ik ben.

Nu weet ik je eraan te herinneren dat ik was vòòr jouw bestaan. Haha!

Laten we genieten van het geheim dat we samen zijn.

Jij, met je humeur en ik met mijn gevoeligheid.

Jij, weids uitgestrekt met blonde stranden en klauwen van purperen witgesnord aanrollende golven.

Ik, verlangend naar een blonde stoere zeemeerman die aanspoelt in mijn smachtende verzuchting. Samen dromen we een werkelijkheid te zijn.

Ik, als een schelp in jou. Jij, als een droombeeld in mij.

Zo, zee, zijn we een gemeenschappelijke werveling.

Een eeuwigdurende beweging maakt onze doordachte liefde tot geschiedenis.

Bewustwording is de aanvaarding van de vergetelheid door jouw golven gewiegd te worden.

Bewustzijn is jou zijn.

Zee, bij de genade van Neptunus, smee ik je omwille van onze liefkozing, stoot me niet af door de onstuimigheid van je humeur.

Laat me niet als een drenkeling aanspoelen vanwege een stormachtige gedachte die je een ander lief doet verkiezen buiten mij om.

Ik heb je werkelijk lief.

Nicole Derycker

foto: Jo Clauwaert

Van Nicole Derycker verschenen al verschillende boeken.

In het najaar wordt een nieuw werk van haar gepresenteerd.

De handen van de tijd wordt uitgegeven door de Nederlandse uitgeverij Aspekt. Het is een verhaal dat ondergedompeld werd in een eeuwenoude Indiase filosofie.



VLOOT, reder van de overheid,
stelt in Oostende een driehonderdtal collega's te werk

via www.welkombijvloot.be

kun je solliciteren:
(jobs - vacatures)

en op de hoogte blijven van onze nieuwbouw:
(projecten - nieuwbouw)





HVB
80
VRIJE
HET VISSERIJBLAD

HET VRIJE VISSERIJBLAD
Onafhankelijk magazine
van de zee
ISSN: 0776-6912


MEDEWERKERS:

Jo Clauwaert, Robert Coelus, Filip De Bodt, Walter Debrock (+), Nicole Derycker, Juul De Vocht, Zio Joris De Voogt, Don Fabulist, Peter Flynn, Peter Holvoet-Hanssen, L.A. Inghelbrecht, Jan Lamote, Frank Neyts, Jef Klausing(+), Antoine Légat, Marc Loy, Chris Meyers, Eddy Serie, Geert Cyriel Tavernier, Flor Vandekerckhove, Louis Vande Castele, Isabelle Van Eeghem, Jacques van Harten (+), Marnix Verleene, Katrien Vervaele, Guido Walters (+).

Gasten: Rita Buysse, Thierry Van Eeckhout
Vormgeving: cdvproductions@skynet.be

Redactie te bereiken op
0474 53 88 00

E-mail: het.visserijblad@telenet.be

 Facebook: www.facebook.com/HetVrijeVisserijblad

www.visserijblad.be

V.u.: Flor Vandekerckhove
Brusselstraat 12, Bredene

UITGEVERIJ:

VZW Liefkemores.

Redactie, publiciteit en

alle correspondentie:

HVB, Brusselstraat 12,

8450 Bredene

Omslagfoto: Jo Clauwaert

Losse nummers: **3,99 euro**

Abonnementen!

*** Jaarabonnement België**

(12 opeenvolgende nummers startend

vanaf de betaling) door overschrijving

van 30 euro op rekening

384-0596581-18 van

Het Visserijblad, met vermelding

abo HVB.

*** Jaarabonnement Nederland**

(12 opeenvolgende nummers, startend

vanaf de betaling) door overschrijving

van 52,00 euro op

de Belgische ING-rekening van

Het Visserijblad (IBAN):

BE50 3840 5965 8118 (BIC): BBRUBEBB.

Vermelding: abonnement HVB.



Aan het vissersmonument werden bijna zestig bloemstukken neergelegd.

Nieuwpoort

‘De visserij is onlosmakelijk met onze stad verbonden.’

Het Pinksterweekend staat te Nieuwpoort traditioneel in het teken van de visserij. Dat was dit jaar niet anders.

De Nieuwpoortse visserij mag dan de kleinste loot van de sector zijn, de betrokkenheid van de stad bij het wel en wee rond de vismijn is er niet minder om, integendeel.

Burgemeester Crabbe kon in zijn speech dan ook terecht zeggen: *‘De visserij is onlosmakelijk met onze stad verbonden.’*

Van zaterdag 18 tot maandag 20 mei kon heet publiek de vismijn bezoeken. De innerlijke mens kon men daar versterken op een smoeffelmarkt. Daardoor gesterkt konden liefhebbers vervolgens deelnemen aan de garnaalpelwedstrijd. De opbrengst van de vis die tijdens die dagen op publieke verkopen van eigenaar wisselde ging naar MPI Westhoek.

Op maandag 20 mei mocht aalmoezenier Dirk Demaeght zijn gewaden aantrekken, want op 2^{de} Sinksen werd in de vismijnhal de jaarlijkse, steeds druk bijgewoonde vissersmis opgedragen. In stoet ging het daarna naar het vissersmonument waar iets minder dan zestig bloemstukken neergelegd werden door officiële instanties, visserijverenigingen en familieleden van omgekomen vissers. Ten slotte trok de menigte naar de feestzaal boven de vismijn waar de ‘verdienstelijke reders’ van Nieuwpoort in de bloemetjes gezet werden. Verdienstelijk zijn ze daar trouwens allemaal, ook omdat er in Nieuwpoort maar vijf reders meer resten.

Speciale aandacht ging er dit jaar naar de reders Roland Vanhoutte en Walter T’Jaecx, de voormalige eigenaars van de N 58. Beiden volgden een vissersopleiding aan de inmiddels verdwenen Nieuwpoortse visserijschool. Als tieners gingen ze al varen. De eerste vonden we in 1966 al aan boord van de Oostendse IJslandvaarder O 286. Ook voor T’Jaecx ging het eerst richting IJsland, maar dan met de O 282.

CREVITS

**IMPORT - EXPORT - ALLERLEI KETTINGEN EN KETTINGMATTEN
ANKERS - HERBRUIKBARE MATERIALEN - VISSERIJBENODIGDHEDEN
RUBBER BOLLEN EN RUBBER RINGEN**

Marcus Gerardsstraat 12, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 48 33

Kotterstraat 42, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 45 85

Ankerstraat 20, 8400 Oostende. Gsm: 0475 30 39 87

Fax: 050 54 79 11

Telefoneren vanuit Nederland: +32 50 54 48 33



Roland Vanhoutte koos al vlug voor de Nieuwpoortse vloot waar hij als lichtmatroos op de N 93 en N 728 te vinden was. Walter T'Jaecx koos na een jaar IJsland voor het Kanaal met de Z 597. Er volgden nog verschillende vissersvaartuigen, waaronder de N 15 Kottens van de familie Calcoen, waarop



Ook de families van op zee omgekomen vissers leggen bloemen neer bij het vissersmonument. Er waren bloemen ter nagedachtenis van Jean-Pierre T'Jaecx, Wilfried en Patrick Geryl, Norbert Gheeraert, Charles Legein, René Calcoen, Jean-Pierre Lelouarne, Jean-Pierre Pots, Jan Dewitte, Gilbert Stevelinck, Michael Steenkiste en Roland, René en Freddy (die tijdens de plechtigheid geen achternaam kregen).

hij zijn latere medevennoot Roland Vanhoutte aantrof. In 1985 besloten ze samen te werken en vanaf dan reedden ze hun eigen vissersvaartuig uit, de N 58 Pascin. Verleden jaar verkochten ze dat vaartuig aan het echtpaar Vlietinck-De Neve die het herdoopten tot Pelorus Jack. (fv)



Speciale aandacht ging er dit jaar naar de reders Roland Vanhoutte en Walter T'Jaecx, de voormalige eigenaars van de N 58 Pascin. Verleden jaar verkochten ze hun vaartuig aan het echtpaar Vlietinck-De Neve die het herdoopten tot Pelorus Jack.



De Nieuwpoortse visserij mag dan de kleinste loot van de sector zijn, de betrokkenheid van de stad is er niet minder om.

Geen verdienstelijke reders meer

Het huldigen van de zgn. verdienstelijke reders behoort tot de tradities van de visserij. Nog tot verleden jaar werd er zowel in Zeebrugge, Oostende als Nieuwpoort hulde gebracht aan de reders (en bemanningen) van de schepen die het meest bijgedragen hadden tot de bloei van de verschillende vismijnen. De vaartuigen werden in verschillende categorieën ingedeeld en in elk van die delen werd een winnaar aangeduid.

In Nieuwpoort bestaat daar al enkele jaren geen competitie meer rond. Daar resten maar enkele vissersvaartuigen, te weinig om nog een volgorde in te kunnen stellen. Verdienstelijk heet in Nieuwpoort elke die zich nog in zee waagt. Tot verleden jaar werden ook de verdienstelijke reders van Zeebrugge en Oostende gehuldigd. Dat gebeurde in het verleden steevast in de eerste maanden van het jaar. Tenzij het ons ontgaan is - en dat kan, want de Vlaamse Visveiling nodigt ons blad nooit op haar evenementen uit - dan werd er dit jaar door de Vlaamse Visveiling (VV) met die traditie gebroken. Wij hebben geen weet van dergelijke plechtigheid die dit jaar in Oostende of in Zeebrugge plaatsgegrepen heeft. De reders die we contacteerden hadden er evenmin iets over vernomen. Zou het te maken hebben met de slechte resultaten waarmee de VV in 2012 te kampen had? Is het een vergetelheid? Werd de datum voor de plechtigheid naar later verschoven? Is er definitief een einde gekomen aan de traditionele hulde van de verdienstelijke reders?



Tijdens het pinksterweekend organiseerde de Nieuwpoortse vismijn publieke visverkopen. De opbrengst ging naar MPI-Westhoek. Schepen Kris Vandecasteele en Romeo Rau van Promovis Nieuwpoort overhandigen de cheque van 1.000 euro aan de vertegenwoordigers van het PMI.

Serie, een Vlaamse vissersfamilie afkomstig uit... Catalonië

De familienaam Serie stamt van het Catalaanse Serra, bergketen. In Catalonië zijn er velen die de naam Serra dragen. Serie treffen we dan weer voor het eerst aan rond het Zuid-Franse Toulouse, wellicht bij nakomelingen van mensen die in de middeleeuwen vanuit Catalonië over de Pyreneeën trekken en zich in Zuid-Frankrijk vestigen. In de loop van de tijd verandert Serra daar in Serie. Ook vandaag nog zijn de meeste Series in en rond Toulouse te vinden.

De Series van de 16de eeuw zijn Franse protestanten, Hugenoten. Ze worden vervolgd. Tegen het einde van de XVIde eeuw vluchten zij Frankrijk uit. Er wordt naar Spanje, Italië, Zwitserland, Duitsland, Engeland en de Lage Landen uitgeweken, waar ze zich integreren. ⁽¹⁾ Een deel van die Series trekken noordwaarts en komen uit aan de Braakman, tegen de Schelde, in Boekhoute, waar ze zich vestigen. Een aantal van hun telgen worden Scheldevisser.



Van voor naar achter allemaal Series: Jules, Emiel (vader van Daniël en Frans uit Heist), Edmond (vader van Frans uit Oostende), achteraan Frans (zoon van Edmond).

Zeebrugge

Wanneer men in de jaren dertig de Braakman, een zijarm van de Schelde, afdicht, kunnen ze in Boekhoute de stroom niet meer op. Ze zien zich genoodzaakt naar andere oorden uit te wijken. Sommigen trekken naar Zeeland, maar het grootste deel vestigt zich in Zeebrugge. Verschillende Series hebben er een schip, andere varen er als matroos. Ik herinner me van die Zeebrugse tak de namen van Staf Serie, Jules, Emiel en mijn grootvader Edmond, vader van Frans en Emiel Serie. Die laatste is de vader van Daniël en Frans uit Heist. Eerstgenoemde Frans is dan weer mijn vader.



Voor het ouderlijk huis in de Pastorijstraat te Zeebrugge (1937). Links Frans Serie, zijn vader Edmond, zijn moeder Clara Hamerlinck, zijn zuster Georgette (moeder van Georges Gevaert die bij kettinghandel Crevits op de Hendrik Baelskaai te Oostende werkt) en een nonkel die geen visser is maar ook uit Boekhoute afkomstig is.

Mijn grootvader Edmond Serie stopt de visserij in 1937 en gaat werken in de vismijn van Zeebrugge waar hij in 1938 op een geroeste nagel trapt en aan tetanus sterft. Mijn vader Frans is op dat moment zestien.

Minder dan twee jaar later brak WO II uit. Op dat moment was mijn vader op zee, aan boord van het schip van Staf Van Waes. Wanneer ze binnenvaren is het Duitse leger al tot 20 kilometer van Zeebrugge genaderd. De mannen halen hun gezin op en varen meteen Zeebrugge weer uit, op vlucht naar Engeland. Jongeling Frans Serie neemt afscheid van zijn moeder en zuster en trekt alleen mee overzee.

Brixham

De kleinste Belgische vissersvaartuigen worden door de Engelse marine naar de monding van de Dart River in Dartmouth gestuurd waar honderden schepen op verdere instructies liggen te wachten. Velen zoeken in het nabijgelegen Brixham een huis. De jonge, alleenstaande mannen vinden onderdak op kamers bij Engelse gezinnen. Frans Serie, zonder familie, zonder geld op zak en minderjarig, wordt naar Londen gestuurd waar hij bij een pleeggezin zijn intrek neemt. In Londen maakt hij de bombardementen mee en helpt er puin ruimen. Na enige tijdje zorgt Frans Rammeloo, vaders beste vriend uit Zeebrugge en ook uit Boekhoute afkomstig, ervoor dat Frans naar daar Brixham kan komen om er de visserij te beoefenen.

In Brixham, Miltonstreet nr. 1 woont het Oostendse vissersgezin van Pierre Barbaix & Maria Kimpe. Pierre gaat er vissen met zijn kustscheepje O 100. Terwijl Maria met haar drie dochters (Rachel, Marie-José, Marguerite) en twee jongere zonen (André en Pierre) de thuiswacht verzorgen, netten breien en het huishouden doen. Maria en Pierre doen nog meer, zij wassen de kleren van zes jonge, alleenstaande Zeebrugse vissers, die in Brixham wonen. Ook Frans Serie vraagt of Maria zijn was wil doen en ze neemt er een zevende bij. Het gezin Barbaix krijgt deze jonge Zeebruggenaaers regelmatig



Zeebrugse vissers, tijdens WO II in de haven van Brixham (1940). Rechts Frans Serie, Frans Rammeloo, Jules Serie en Staf Van Waes.

over de vloer en zo raken Frans Serie en oudste dochter des huizes, Rachel, verliefd op elkaar. Ze trouwen. De eerste twee jaar van de oorlog oefenen de Vlaamse vissers er hun beroep uit maar dan wordt de Royal Navy Section Belge (RNSB) opgericht en moeten zij gaan dienen. Frans Serie en Frans Rammeloo worden kok aan boord van de

Frans Serie (Rechts) en zijn beste vriend Frans Rammeloo, tijdens WO II, met de kepie van kok bij de Royal Navy Section Belge (1943).





1945. Frans Serie krijgt pas zes weken na de geboorte van zijn zoon verlof om vrouw en kind in Brixham te bezoeken.

mijnnevigers van de RNSB. Tussen twee opdrachten in liggen de mijnnevigers van de RNSB voor korte tijd in Britse havens gemeerd. Pas getrouwd spoort de twintigjarige Rachel dwars door Groot Brittannië naar de havens waar Frans verblijft om daar een hotelkamertje te huren. Als Frans vrij krijgt doen ze in die hotelkamertjes wat een normaal koppeltje doet en zo word ik waarschijnlijk in zo'n Britse havenstad verwekt. Ik word op 18 april 1945 geboren. ⁽²⁾

Frans is als kok aan boord maar moeilijk te missen. Hij krijgt geen verlof om Rachel en zijn pas geboren zoon in Brixham te bezoeken. Zes weken later heeft hij nog steeds zijn zoon niet gezien. Frans krijgt het op de heupen. Bij een zoveelste aanvraag pakt hij een mes en bedreigt er zijn overste, commandant Louis Petit-Jean, mee die voor de bedreiging wijkt en Frans verlof geeft. Frans wordt voor zijn opstandige daad niet gestraft, want hij en de Waalse commandant kunnen het goed met elkaar vinden, er ontstaat een vriendschap die ook na de oorlog voortgezet wordt. ⁽³⁾

Oostende

Na de oorlog komt het gezin Pierre Barbaix & Maria Kimpe weer naar Oostende. De familie werd over het Kanaal wel uitgebreid met een schoonzoon, Frans, en een baby, Eddy. ⁽⁴⁾ Frans moet nog een tijdje dienst doen op de mijnenveger en is daardoor al eerder in België, meer bepaald in Antwerpen, om er mijnen in de Schelde op te sporen en te vernietigen. Zo is hij in Antwerpen wanneer er op cinema Rex een vliegende bom valt die veel slachtoffers maakt.

Zoals anderen van bij de RNSB kan Frans na de oorlog de mooiste banen krijgen; zoals schipper van een sleepboot in de haven van Antwerpen. Maar hij wil kustvisser blijven en gaat met vrouw en kind in het grote huis van zijn schoonouders in Oostende wonen.

Na de oorlog monstert Frans aan bij zijn schoonvader Pierre Barbaix en dat doet ook een andere schoonzoon, Constant



1947 — Na de oorlog in Oostende. Frans Serie (rechts) met zijn schoonbroer Constant Wynsberghe. Beiden varen als matroos bij schoonvader Pierre Barbaix op diens kustvaartuigje O 100 'Rachel- Marie José- Marguerite'.

Wynsberghe. Hij is getrouwd met Marguerite Barbaix, de jongste dochter van Pierre. Maurice Brysse, ook een jonge visser, trouwt met dochter Marie-José.

In 1950 koopt Frans Serie zijn eigen vaartuig de O 628 'Victor-Marguerite', die in 1955 de naam 'Eddy' krijgt. Frans wordt tegelijk een van de voorvechters van de kustvisserij en staat o.a. mee aan de wieg van de Rederscentrale. Frans is betrokken bij het bestuur van de coöperatieve SCAP, de verzekering Hulp in Nood en de beroepsvereniging Hand in Hand.

Van die laatste vereniging wordt hij uiteindelijk voorzitter, in de Rederscentrale leidt hij de afdeling midden- en westkust en na zijn pensionering wordt hij voorzitter van Hulp in Nood. Wanneer ik twaalf geworden ben stelt mijn vader me voor de keuze: verder studeren of visser worden. De visserijschool wenkt.

In de John Bauwens visserijschool haal ik met de grootste onderscheiding het diploma aspirant schipper. Ik begin als

Alle industriële en scheepsherstellingen mekaniek en plaatwerk

Nieuwe Werfkaai 14 • 8400 Oostende

T: 059 33 22 15 • F: 059 33 01 55

GSM Johan: 0477 31 54 15

GSM Ludo: 0477 33 54 35



**BEMA
DOET
HET**



1951 — Eddy, zoon van Frans Serie, als visser gekleed, voor de ouderlijke woning in Oostende aan de Peperbusse, Sint Pieterstraat 1.

vijftienjarige met vader op de O 628 'Eddy' te varen en negen jaar later word ik er zelf de schipper van. Een vijftal jaren later koopt Frans dan de O 142 'Hermes' en ook dat schip ga ik voeren. Moeder Rachel blijft aan de trap vis en garnaal verkopen tot haar vijftigste. Als Frans in 1986 met pensioen gaat neem ik de O 142 over.

Frans Serie overlijdt op 2 februari 2004, na tien jaar vertragende behandeling van een vergevorderde prostaatkanker. Rachel Barbaix overlijdt in het ziekenhuis op 6 december 2011 aan een bacterie, nadat ze nog maar een hartstilstand overleefd had.

De allerlaatste

Na de dood van Frans restten er aan de Vlaamse kust nog vier Series van de uit Boekhoutte afkomstige familie: Walter Serie (Zeebrugge), Daniël (Heist), Frans (Heist) en Eddy (Oostende). Walter Serie was het grootste deel van zijn leven visser, in de jaren zestig ook gedurende enkele jaren caféuitbater. Hij voer als schipper en schipper-reder, er waren twee dochters uit een eerste huwelijk met Nera Van Waes.

Daniël Serie had tien jaar ter visserij gevaren, vervolgens aan de Zeebrugge haven gewerkt en zijn beroepsloopbaan afgesloten



1956 — Skipper Frans Serie in het stuurhuis van zijn kustvaartuig O 628. Matroos Norbert Deprez (rechts) en matroos Maurice Brysse.



1976 — Frans Serie en TV journalist Omer Grawet zijn al van in 1960 befreund, een vriendschap die ontstaat wanneer Omer Grawet als TV-reporter voor de BRT meegaat op sprotjacht met de O 628. Ook de echtgenoten kunnen het met elkaar goed vinden. Van l. naar r. ; Omer Grawet, Frans Serie, Rachel Barbaix en mevrouw Grawet- Marcella Michiels. De foto wordt genomen in het buitenhuis van het echtpaar Grawet-Michiels te Dworp.

als vakbondsman. Hij en zijn Schots vrouwje Deanna bleven kinderloos. Daniël was een Belgisch kampioen Engelse vogelpik en speelde het spel ook op ook internationaal niveau. Op het einde van zijn leven schilderde Daniël tientallen mooie olieverschilderijen, uiteraard visserijaferelen. Frans Serie, de broer van Daniël, voer vanuit Zeebrugge enkele decennia ter visserij, als matroos en als schipper. Net zoals bij zijn vader Emiel en broer Daniël was de boogschutterij niet uit zijn leven weg te denken. Hij werd voorzitter van een boogschuttersgilde uit Knokke-Heist. Ook hij bleef kinderloos.

Ten slotte was er nog ikzelf, zoon van Frans Serie uit Oostende. Ook ik bleef kinderloos.

Tussen 2004 en 2010 overleden achtereenvolgens Frans (83) uit Oostende, Walter (al in de zeventig) uit Zeebrugge, Daniël Serie (nog maar een zestiger) uit Heist en Frans Serie (in de zeventig) uit Heist. Wat van mij de enige overblijvende Serie maakt.

Eddy Serie, Oostende, 12 mei 2013

- (1) Enkele eeuwen later trekken vele Series vanuit Italië, Spanje Engeland en de Lage Landen naar Amerika waar men vandaag duizenden mensen met de naam Serie aantreft. Series nemen deel aan de Amerikaanse burgeroorlog in de 19de eeuw, waar ze langs beide zijden strijden.
- (2) In 2010, een paar jaar voordat mijn moeder overlijdt, vertelt ze mij dat voor het eerst. Zij is dan al 87.
- (3) Wanneer Louis Petit-Jean en zijn vrouw Yvonne begin jaren tachtig uitwijken naar Canada komt het koppel bij ons thuis afscheid nemen. Het is de eerste maal dat de man mij ziet (ik ben dan in de dertig). Hij bekijkt me goed, lacht en ik zie hem denken: dat is dan die kerel waarvoor Frans met een mes achter mij aan heeft gezeten. Tot hun overlijden blijven Louis & Yvonne ons ansichtkaartjes en korte briefjes vanuit Canada sturen.
- (4) Eddy wordt in eerste instantie Edmond gedoopt, maar nadat een tante zegt dat ze hem heel zijn leven Mong zullen noemen, verandert men dat in het Amerikaans klinkende Eddy. Tijdens de oorlog is het een populaire naam want Engeland zit vol met Amerikanen die Eddy heten.



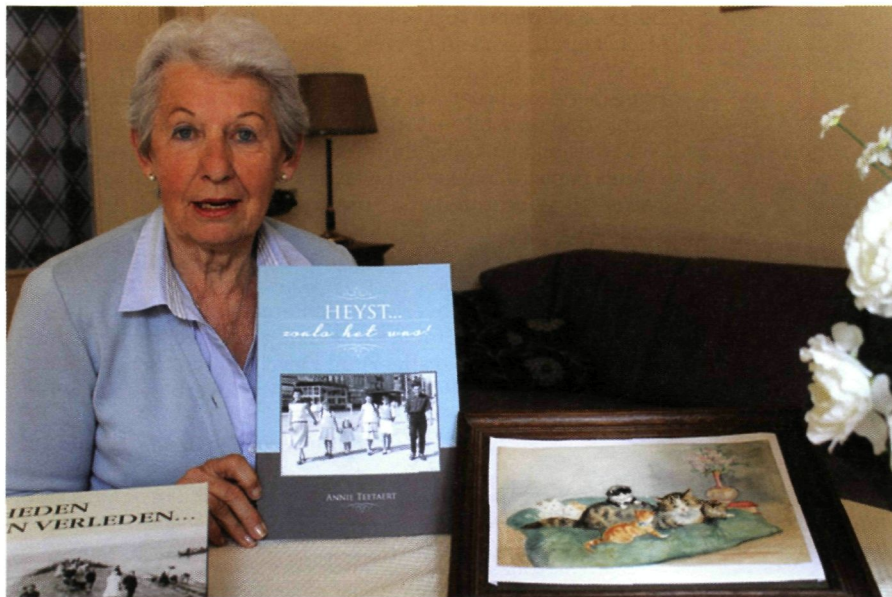
1983 — Voorstelling in de John Bauwens Visserijschool van 'Nachten op Zee', het boek waarin Eddy Serie zijn vissersleven beschrijft. Van l. naar r. ; Frans Serie, Eddy en Jean-Pierre Wynsberghe, een neef van Eddy, zoon van Constant Wynsberghe.

Heyst... Zoals het was!

Recent verscheen het buitengewoon interessante boek 'Heyst... Zoals het was!'. Het is een privé-uitgave van Annie Teetaert waarin ze een speciaal aspect van Heist brengt. Reden genoeg om tekst en uitleg te vragen bij de auteur.

'Ik kom uit een echt Heist geslacht. Van aan mijn moeders kant was de familie Vantorre (niet te verwarren met naamgenoten die beter bekend zijn als de 'Kavijaks' van drie generaties geleden) tot negen generaties ver actief in de Heistse visserij. Alleen mijn vader in koos als metser voor een job aan land. Eind zeventiende eeuw kwam Egidius Vantorre vanuit Dudzele over naar de

waarin nog geen synthetische stoffen of plastics bestonden. Een wereld zonder creditcards, de pil of viagra. Waar er nog geen kleurstoffen, smaakmakers, bewaarmiddelen aan ons voedsel werden toegevoegd. Waar slachtvee zonder hormonen konden opgroeien. Een wereld zonder petroleum, zonder auto's, zonder vliegtuigen, zonder elektriciteit, toen water nog niet uit de kraan kwam! Toen waren straten nog zandwegen, zonder riolering. Verplaatsingen gebeurden te voet, per paard of met de koets. Alles gebeurde op het ritme van de natuur, door de kracht van mens of dier; landbouw met heel erg veel land-



Annie Teetaert, telg van een echt Heists geslacht. (foto fru)

kust. Tot en met mijn grootvader, Louis Vantorre gehuwd met Stephanie Sijs, waren de Vantorres nauw verbonden met de visserij. Dat komt natuurlijk in mijn boeken duidelijk aan bod,' zo steek Annie van wal (om in maritieme termen te blijven).

'Nadat mijn eerste boek 'Heden en Verleden, Heyst 300 jaar geschiedenis', in een snel tempo uitverkocht was bleef er een sterke vraag naar dit boek. Deze blijvende vraag ligt aan de basis van het tweede, nu pas verschenen, boek. Ik vind streekgeschiedenis heel erg belangrijk en wil met mijn boeken een bijdrage leveren tot het levendig houden van deze plaatselijke overlevering. Hoe moeilijk kunnen jonge mensen zich nog voorstellen hoe hun grootouders, zelfs hun ouders, als kind leefden. Met mijn boek hoop ik hen een beter beeld te geven hoe het er vroeger aan toeging.' 'De voorbije honderd jaar is de wereld zo sterk geëvolueerd, dat het tijd is er even bij stil te staan. Denk gewoon aan een wereld zonder TV waarin elektronica niet bestond, een tijd toen er nog geen mens voet op de maan had gezet,

arbeiders, een vissersleven gebaseerd op eb en vloed, wind en mensenkracht aan de roeiriemen. Dat was de wereld van onze overgrootouders en grootouders, en dat is heus nog niet zo heel erg lang geleden. In mijn boek zou ik kunnen vertellen wat er toen niet was, maar er is zoveel veranderd dat ik beter kan brengen wat er toen wél was.'

'Toen ik kind was, vertelden mijn ouders en grootouders over 'vroeger'. Het waren spannende verhalen. We luisterden vol belangstelling. We hoorden al die verhalen vele keren maar toch kregen we er nooit genoeg van. We hielden van al die verhalen, voornamelijk als het begon met 'Er was eens.....'

Heel dikwijls werd de ijzeren doos bovengehaald met oude foto's. We bekeken ze samen, kregen uitleg en hoorden verhalen over familieleden die er niet meer waren,' zo vervolgt Annie ons gesprek.

'We hadden gelukkige kinderjaren, misschien ook wel omdat we op de goeie plaats geboren waren, aan de Belgische kust, te Heist-aan-zee. Daar waar de bewoners volop konden genieten van

het weidse zicht op de zee, de gezonde zeelucht en prachtige zonsondergangen (toen nog niet belemmerd door de haven van Zeebrugge). Er kwamen talrijke toeristen om ervan te genieten, maar wij genoten het ganze jaar door. Heist was een echt familiedorp met hechte banden. Die banden werden nog hechter door de vissersgemeenschap die er het overgrote deel van de bevolking uitmaakte. Iedereen kende iedereen. Het waren grote (heel vaak arme) gezinnen. Kenmerkend onder de vissers waren het grote aantal gelijke familienamen. Heist was een vissersdorp hoofdzakelijk bestaande uit een beperkte aantal oude families, zoals Vantorre, De Groote, Vandierendonck, Savels, Vlietinck,...In een gesloten gemeenschap voltrokken huwelijken zich vaak tussen koppels met dezelfde familienaam. Zo ontstonden de families Vantorre-Vantorre, Savels-Savels, Vandierendonck-Vandierendonck,... Al deze heel eigen aspecten komen in mijn boek aan bod.

'Kinderen houden van mysterie. Ze zoeken in hun verbeelding om iets spannends te beleven. Een kasteel, een prinses, een prins,...spreekt hen aan. Dat was niet anders in mijn jeugdijaren. Toen konden we onze verbeelding de vrije gang laten gaan. Bij het zien van een oud verlaten huis vol spinnenwebben aan de ramen begonnen we te fantaseren. We dachten aan lijken, spoken, heksen, vleermuizen, grote spinnen... In Heist woonden we op het einde van de Vlamingstraat op één huis van de kunstschilder Dumonceau. In de zomermaanden zagen we in het huis beweging, maar de rest van het jaar lag het huis er verlaten bij. Voor ons maar ook voor veel jongens die op weg naar de 'Frères' langs het huis moesten was het verlaten pand vol mysterie. Het trapje aan de voordeur in de vorm van een overdekt brugje werden door vele kindervoetjes betreden! We probeerden door de ramen binnen te kijken om een glimp op te vangen van het interieur. De vertrekken waren groot en het hing er vol schilderijen. Soms klommen we over het poortje en belandden we in de tuin. Wanneer mijn broer het huis in 1970 aankocht konden we eindelijk de geheimen van 'het spookhuis' ontdekken. Dat beschrijf ik in het laatste hoofdstuk van mijn boek,' zo besluit Annie Teetaert.

Frank Neyts

'Heyst... Zoals het was' werd op A4-formaat uitgegeven, telt 160 pagina's en kost 30 euro (plus 6,50 euro verzendingskosten). Bestellen kan bij de auteur, Annie Teetaert, per e-mail (ateetaert@hotmail.com). Betalen kan via de bank op het nummer BE15 001-6929925-30 op naam van Annie Teetaert met de vermelding van uw naam en adres en het aantal gewenste boeken. Het boek is ook verkrijgbaar in Museum Sincfala, museum van de Zwinstreek, Pannenstraat 140, B 8301 Knokke-Heist, Tel. +32(0)50.530.730.



Meer weten over...

Koninklijke Marine Kadettenkorps Afdeling Oostende

De Marinekadetten Oostende is een afdeling van het Koninklijke Marine Kadettenkorps (KMK). Momenteel heeft het KMK afdelingen in Antwerpen, Brussel, Eupen, Hasselt, Ittre, Leuven en Oostende. De nationale staf bevindt zich in Brussel (www.cadets-de-marine-kadetten.be). Deze vereniging stelt zich tot doel de maritieme geest te bevorderen en meer in het bijzonder om de jeugd, tussen 12 en 18 jaar, in deze zin te vormen.

Dit gebeurt onder de vorm van vrijetijdsbesteding, waarbij het sociaal- pedagogisch aspect centraal staat met als doelstelling hen kennis te geven van het leven aan boord om hen eventueel voor te bereiden op een maritieme loopbaan. Laat ons meteen duidelijk stellen, iedereen is welkom, dit kan evengoed de zoon of dochter van de bakker zijn als de zoon of dochter van een schipper.

Tweewekelijks op zaterdag komt de afdeling van 09u00 tot 17u00 hiervoor samen op de basis 'ORKA', nabij de vuurtoren van Oostende. Enerzijds houden ze zich bezig met nautische activiteiten zoals zeilen, roeien, motorvaren, initiatie duiken enz. en anderzijds worden er tal van landactiviteiten georganiseerd zoals bivakken, droppings, klimoefeningen enz. Op die manier ontstaat er een (h)echte teamvorming bij de kadetten en is elk verantwoordelijk voor elkaar. Buiten hun tweewekelijks programma zijn ze ook regelmatig terug te vinden op allerlei evenementen zoals 11 november, 8 mei (V-day), visserijfeesten, Oostende voor Anker enz. Om de theoretische kennis in de praktijk om te zetten beschikt het KMK, afdeling Oostende over meerdere vaartuigen: TS Papillon, TS Celine, TS Westhinder, Caravelle, Optimist en bovendien bezit de afdeling ook over enkele zodiacs die gebruikt worden voor de veiligheid van de activiteiten te garanderen.

Tweemaal per jaar wordt er ook een nationaal kamp georganiseerd met alle leden van de verschillende KMK afdelingen.

Tijdens de krokusvakantie hebben de kadetten kunnen genieten van het nationaal winterkamp Elsenborn en in augustus vindt het nationaal Nautisch kamp Orka plaats.



De opleiding van de kadetten wordt door een enthousiaste en bekwame groep kaderleden gegeven, die zich hiervoor op vrijwillige basis, belangeloos inzetten. De afdelingscommandant voor Oostende is Frederick Vandevyver die wordt bijgestaan door Marc Brackx, Hoofd Technische Dienst, Katrien Brackx, Hoofd Operationele Dienst en Johan Vandenbergh, Hoofd Algemene dienst.

Momenteel spannen de kaderleden en de kadetten zich volop in om nieuwe leden aan te werven. Vernieuwing van de website, flyers in scholen en bibliotheken, een filmpje rond KMK enz. Aan de kust is er weinig naamsbekendheid, veel mensen verwarren de kadetten met de leerlingen van Ibis. Daarom organiseert KMK op zaterdag 06 juli op de basis 'ORKA' een rekruteringsdag, alle geïnteresseerden kunnen van 09u00 tot 17u00 terecht om uitleg te krijgen en meer te weten te komen over KMK.

Met dank aan Frederick Vandevyver & Katrien Brackx voor de extra toelichtingen rond KMK afdeling Oostende.

Isabelle Van Eeghem

Meer info kan u terugvinden op:

- <http://www.marinekadetten-oostende.be>
- Facebook: Marinekadetten Afdeling Oostende



De Grote Oorlog... op zee

Van maritiem journalist Freddy Philips verscheen zopas het boek '14-18 Op Zee. Belgische schepen en zeelui tijdens de Grote Oorlog'. De auteur is ruim 35 jaar actief in de maritieme wereld. Hij begint al jong te zeilen en kiest in 1969 voor de Zeemacht. In de loop van zijn carrière vinden we hem aan boord van zowel jachten als vliegdekschepen die hem van Hamburg naar Casablanca brengen, van Cardiff naar de Zuilen van Hercules, van Kaap Hoorn naar de Punta Arenas. Hij is lid van de Koninklijke Belgische Marine Academie. Zijn reportages verschijnen in Belgische en buitenlandse maritieme magazines.

Naar eigen zeggen had hij geen bijzonder interesse voor de veldslagen van de Eerste Wereldoorlog. Maar hij vond wel dat er te weinig geschreven werd over de rol van onze Belgische zeelui tijdens die Grote Oorlog. De verspreide informatie in archieven dreigde verloren te gaan als ze niet in een boek verzameld werd.

De kust was voor de Duitsers heel belangrijk. Ze wilden Oostende, Zeebrugge en Brugge in handen krijgen.

Hierdoor beschikten ze over een bruggenhoofd om met hun oorlogs- en duikbotenvloot de Engelse blokkade van de Noordzee te doorbreken. Zonder onze havens hadden ze moeten opereren vanuit hun marinebases in Wilhelmshaven of vanuit de Baltische Zee... De Antwerpse haven was uitgesloten, want de Schelde liep door het neutrale Nederland.

Philips: 'De Vlaamse vissers met kleine schuiten zochten hun toevlucht in Frankrijk of in Nederland, in Zierikzee en Veere, waar zij de Veermannen genoemd werden. De anderen gingen naar Engeland (Milton-Haven, Lowestoft...) waar ze hun beroep verder uitoefenden. Andere vissers moesten de trawlers vrijwillig of opgeëist aan de



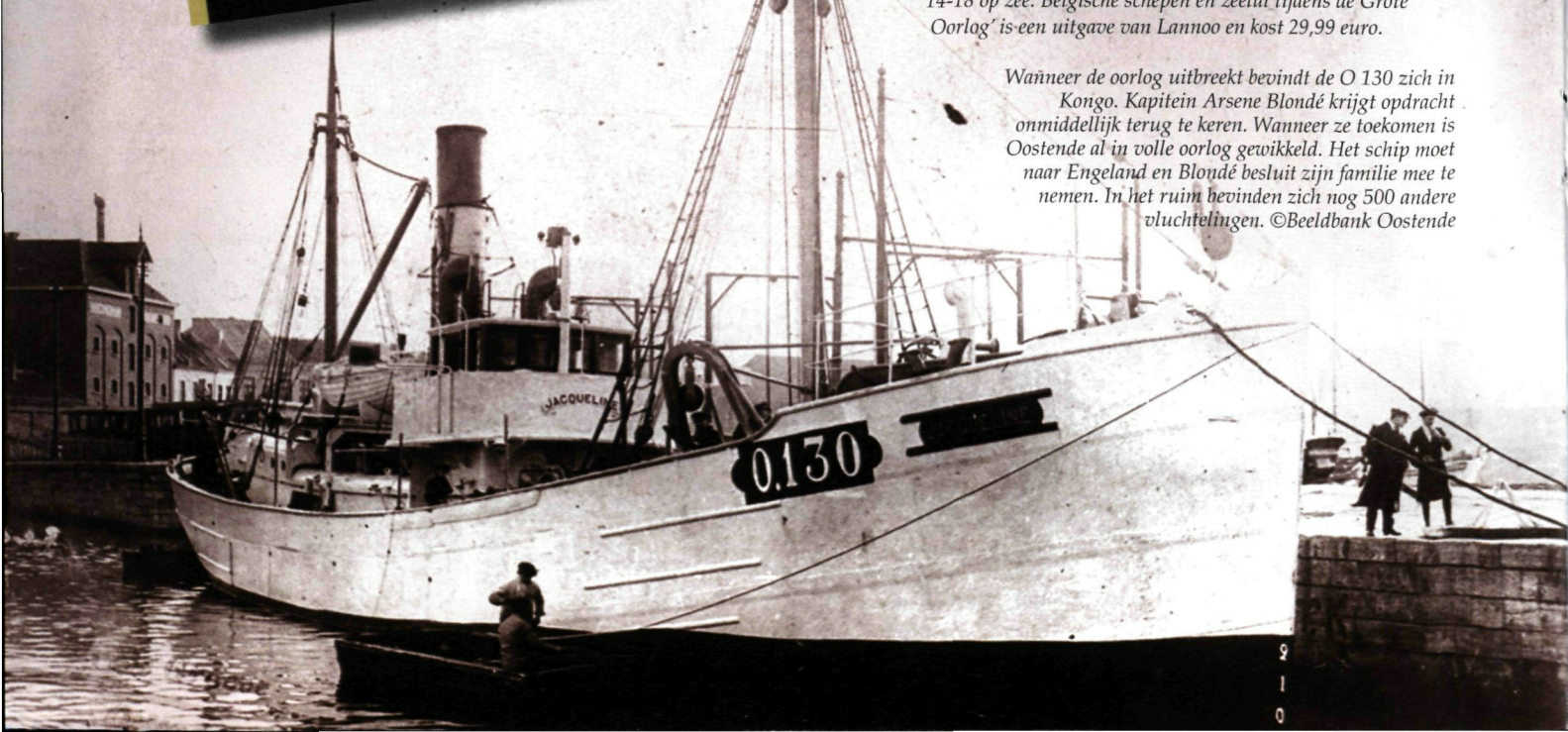
Maritiem journalist ontrafde de maritieme gebeurtenissen tijdens W.O. I. (foto ml)

Royal Navy afstaan o.a. om bewapend konvooien te begeleiden.' Het boek van Philips is uitvoerig gedocumenteerd en de neerslag van zes jaar onderzoek naar vaak schaarse gegevens. Philips: 'Wel was ik al veel langer gefascineerd door het beeldmateriaal en bouwde aldus een eigen collectie op.' De auteur situeert z'n onderwerp in het ruime perspectief van het oorlogs- en maritieme gebeuren. In het tweede deel van het boek bundelt hij thematisch z'n uitgebreide archiefmateriaal.

Marc Loy

'14-18 op zee. Belgische schepen en zeelui tijdens de Grote Oorlog' is een uitgave van Lannoo en kost 29,99 euro.

Wanneer de oorlog uitbreekt bevindt de O 130 zich in Kongo. Kapitein Arsene Blondé krijgt opdracht onmiddellijk terug te keren. Wanneer ze toekomen is Oostende al in volle oorlog gewikkeld. Het schip moet naar Engeland en Blondé besluit zijn familie mee te nemen. In het ruim bevinden zich nog 500 andere vluchtelingen. ©Beeldbank Oostende



BRIEF UIT HET BINNENLAND

EAST AVENUE



Om maar meteen met de deur in huis te vallen: dit wordt niet de meest vrolijke column. Ik ben tijdens het tweede weekend van mei naar Oostende geweest. Voor wat de visserij betreft heeft het bezoek mij droef te moede gestemd. Misschien moet ik maar een vervolg breien aan Fish and Run.

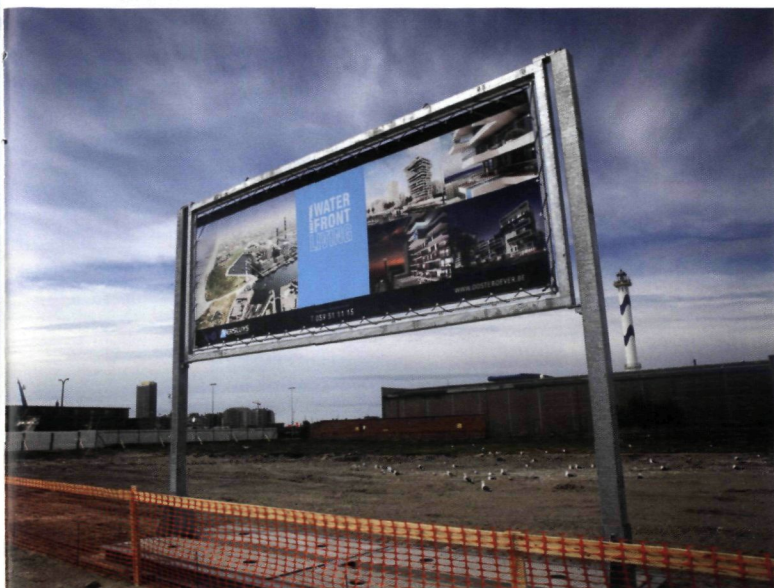
Ik ging wat snuisteren aan de Baelskaai en zie, de gebouwen waar Willy Versluys in zat zijn verdwenen. De Rederscentrale is verhuisd. Vrijstaat O, waar ik Flor interviewde, zit nu in de Gaanderijen.

Hendrik Baels, naar wie die kaai genoemd werd, was naast politicus ook liedjeschrijver. Zijn zang eindigde in mineur toen hij naar het Zuiden van Frankrijk trok toen de Duitsers het land binnenvielen. Wat zou Baels er eigenlijk van denken?

En wat denken de mensen die daar wonen & werken ervan? Niet veel blijkbaar, want écht veel zwarte vlaggen en spandoeken zie ik daar toch niet. En wat willen ze daar nu eigenlijk mee op 't stadhuis?

Ik ga met mijn lief naar Boudewijn De Groot kijken. Een traktatie voor ons negenjarig samenzijn. Ja, wij vieren enkel de onpare jaren. De Groot richt in het begin de aandacht wat teveel op zichzelf, maar ik zie toch een schoon concert. Alleen moet ik voortdurend denken aan vis. En aan de uitgever van dit magazine die oproept tot méér discussie in zijn blad. Maar dat ik van die discussie niet veel zie. Er wordt niet veel meer gediscuteerd in deze tijd. En die cinema Rialto is ook al dicht.

En dat visserijdok, gaat men dat nu dempen? Of dumpen? Tijd om valiezen te nemen, alweer, en ze op de trein te gooien. Ha, het Station, daar zijn de banken verdwenen, kwestie van de daklozen niet teveel rust te gunnen.



Schipper Marnix probeert zijn statuut in orde te krijgen en reder Hans heeft de oplossing gevonden door een restaurant te openen waar hij zijn eigen vis kan verkopen. Het lijkt het alternatief te zijn: verkopen van visser naar klant, zoals ze hier in het binnenland verkopen van boer naar klant. We hebben het over de visprijzen en noteren 90 centiem per kilo voor pladijs en 3,5 € per kilo voor de tong. Wij betalen in de winkel tot drie keer meer



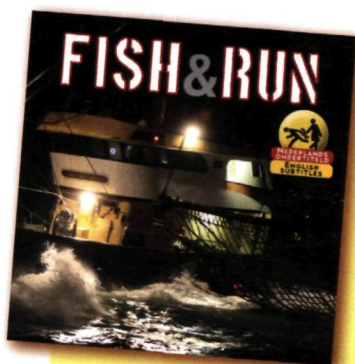
voor een product dat toch al een paar dagen onderweg is. Ik ga het domein van prins Karel bezoeken en zie hoe de Duitsers hier twee oorlogen verschansingen bouwden tegen de geallieerden. We kruipen in de kleine villa van de excentrieke prins en ik denk aan vis.

Aan de Baelskaai bekijk ik de website van de vzw Oosteroever en die van de projectontwikkelaar (ook al een Versluys). En ik lees dat een studente in haar eindwerk daar toch wat pertinente vragen over stelt. Gaat men de vissersgemeenschap verdringen naar andere oorden? East Avenue wordt het daar, in plaats van Oosteroever.

Twee jaar na het draaien van de film 'Fish&Run' is er in Oostende al zoveel veranderd. En ook niet. In de restaurants is alles hetzelfde gebleven: de tong die niet aan wal mag gebracht worden, ligt er nog altijd op je bord. En de Europese visserijregels, die blijven ook hetzelfde. Al mag men dan binnenkort bijna niks meer in zee kieveren. Hoe gaan we dat voor mekaar krijgen? Ik vraag het me af.

Ik moet dus dringend eens weerkomen, al is het maar voor een klein filmpje van twintig minuten te maken. Om nog eens te zeggen hoe het inmiddels met de mensen gaat in het Oostende van Henri Stork. Dus zoek ik nu een kleine vijfduizend euro, wat overnachtingplaatsen, een toelating om de Rialto te gebruiken en wat volk.

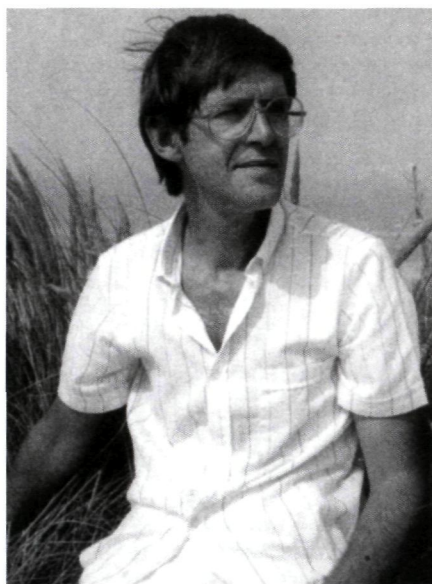
Filip De Bodt
filip.de.bodt@skynet.be



De film Fish and Run is nog altijd te verkrijgen. Schrijf 12 € (verzending in) over op reknr. BE40 0016 3236 1163 van Climaxi Groenlaan 39 Herzele. Wie meer info wenst, neemt contact op met filip.de.bodt@skynet.be.

In memoriam John Gheeraert (°Oostende 1939 – †Brugge 2003)

Tien jaar geleden, op 17 mei, overleed John Gheeraert. De germanist was niet alleen een trouw lezer van ons blad, sporadisch werkte hij er ook aan mee. Hij schreef verschillende romans en novellen: *Paardjes uit Polen* (1981), *De non* (1983); *Boogie woogie* (1986); *De glazen benen van de generaal* (1991)... In ons tijdschrift publiceerden we in 1994 een interview met John. Bekend werd hij vooral door zijn opzoekingen met betrekking tot schrijvers die ooit in Oostende verbleven. Dat verblijf liet al eens sporen na, zowel in het werk van die auteurs als in hun biografieën, en John wist erg veel van die sporen te traceren. Dat leverde boekjes op die onze kijk op Oostende danig verbreed hebben.



In *Ode aan Oostende* (1977), een boek gecentreerd rond beeldend werk van Regnier De Herde (1914-2004), sprokkelde John Gheeraert citaten van 70 auteurs die iets over hun verblijf alhier geschreven hadden. Daaronder vinden we bekende namen als Michel de Ghelderode, Emile Verhaeren, Georges Simenon, Mark Twain, Paul Verlaine, Arthur Rimbaud en Hugo Claus.

Gheeraert zegt daarover: *'Het is wel opvallend hoe Oostende veel auteurs literair heeft geïnspireerd. Akkoord, dat zal wel eigen zijn aan veel havensteden, maar Oostende was vooral psychologisch een terminal, een sluis naar betere oorden, want sommige schrijvers kwamen hier niet als toerist of om te kuren, maar kwamen op de vlucht.'*

Ook in zijn romans speelt Oostende een grote rol. Zowel de romans *De non* als *Boogie Woogie* zijn er gesitueerd. Het personage Verbrugge dat in een aantal van zijn boeken een centrale plaats inneemt lijkt enigszins geïnspireerd te zijn door zijn vader. Gheeraert: *'Ik bracht mijn jeugd door in de straten rond de Oostendse Peperbusse, waar mijn vader eertijds koetsier was en er later een paarden-slagerij begon'*. In de novelle *Paardjes uit Polen* is Verbrugge koetsier, in *Boogie*

woogie heeft hij zich als slager gevestigd in de 'Rue St. Paul' aan de kaai. Het laatst gepubliceerde boek van Gheeraert heet *De geheime wereld van James Ensor*. Dat Ensorboek staat wellicht goed op zijn plaats als we het ergens tussen de romans en de documentaires in zetten. Vandaag zou het wellicht onder de wervende titel *littéraire non-fiction* verkocht worden. In het boek verdedigt Gheeraert de stelling dat Ensor sterk beïnvloed werd door de zeer occulte madame Blavatsky, een Russin die inderdaad in de buurt van Ensor gewoond heeft. Het is ook in Oostende dat Blavatsky aan *De geheime leer* schreef, een boek dat de synthese zou maken tussen wetenschap, religie en filosofie, maar dat mijns inziens vooral onleesbaar is.

Hoe zat dat eigenlijk met de relatie Blavatsky-Ensor? Werd Ensor door haar beïnvloed? De visie van Gheeraert werd achteraf betwist. Critici merkten op dat veel van diens beweringen op interpretaties en veronderstellingen berustten en niet op harde bewijzen. Gheeraert rechtvaardigde zich dan weer door te stellen dat Ensor er alles aan gedaan had om de invloed van Blavatsky te verdonkeremen. Kortom, een discussie van het type welles nietes.

Wie evenwel bereid is het *suspension of disbelief* op het boek toe te passen zal toegeven dat dit het meest volgroeide werk van de auteur is. Zijn kennis over het Oostende uit Ensors tijd is enorm, het leven van de stad en van de grootmeester wordt in het boek prachtig verwoord.

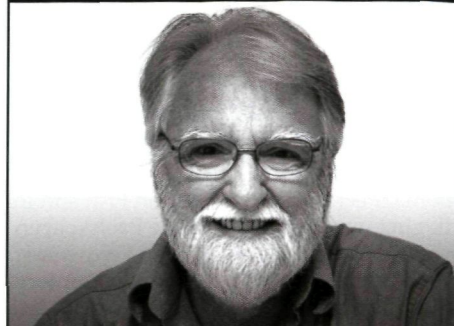
Maar dat John Gheeraert met zijn visie geen school zou maken is ook een feit. Dat deed hij dan weer wel met *Bericht uit Bredene*, een klein boekje dat in 1987 gepubliceerd werd. Centraal daarin staat het verblijf van Duitse emigranten in Bredene en het bezoek dat ze daar van collega-lotgenoten uit Oostende kregen.

Dat werk kreeg navolging. De bekende journalist Marc Schaevers publiceerde in 2001 *Oostende, de zomer van 1936*, waarvan de krant De Standaard terecht opmerkte dat er maar weinig nieuwe dingen in te ontdekken waren. John was hem inderdaad een straatlengte voor geweest, het meeste wat Schaevers te vertellen had vonden we al eerder weer bij Gheeraert. De journalist werkte het verhaal alleen maar verder uit. Van een ander kaliber is Els Snick.

Haar proefschrift werkte ze om tot een bijzonder leesbaar, aan te raden boek dat de geëmigreerde auteur Joseph Roth op zijn tocht door België en Nederland volgt. Het werd onlangs gepubliceerd. In haar nawoord stelt ze: *'De Oostendse periode werd eerder onderzocht door de germanist John Gheeraert, die pionierswerk verrichtte over de aanwezigheid van Duitse emigranten aan de Belgische kust.'*

Flor Vandekerckhove

Jacques van Harten overleden



Vlak voor ons blad ter perse ging vernamen we het overlijden van Jacques van Harten (°Amsterdam 02.12.1941 - †Heerhugowaard 25.05.2013). De crematieplechtigheid greep plaats op 31 mei.

Jacques werkte sinds 2008 enthousiast mee aan ons tijdschrift. Voor Het Vrije Visserijblad bleef hij schrijven tot bleek dat zijn ziekte ongeneeslijk was en hij nog maar kort te leven had. Tot vlak voor zijn overlijden bleef hij met ons corresponderen.

We houden eraan zijn levensgezellin Inge Boulonois, zijn kinderen en kleinkinderen onze blijken van medeleven aan te bieden. In het julinummer van Het Vrije Visserijblad besteden we uitgebreid aandacht aan de figuur van Jacques van Harten die ons vanuit het verre Heerhugowaard meermaals verrast heeft met zijn interessante reportages. (fv)

Geneugten uit het water

Op 8 juni gaat de literaire avond Vis & Vis (Geneugten uit het water) door. Het evenement gaat van start om 20u20 in de Arscène, Reibroekstraat 37A te Hansbeke. Johan Verminnen, liedjesschrijver en zanger, blijkt ook een bevlogen auteur te zijn. Hij publiceerde o.m. Prinses van het Pajottenland, De Laatste Boot en Van Brussel tot de wereld.

Op de planken staat daar ook Geert Cyriel Tavernier. Hij vertelt er een fragment uit Het Zweet van de Zee. Dat boek dat geïnspireerd werd door de Vlaamse vissers is van de hand van Tavernier en Jo Clauwaert. Tavernier wordt op het begeleid door de Mexicaan Luiz Marquez, leider van de muzikale Mezcal beweging die zich laat inspireren door de kracht van de natuur via de Ethno-Jazz. Hij speelt op zeeschelpen, saxofoon samen met violist, gitarist Renato Marquez.

NAVIGO - nieuwe tentoonstelling

Op donderdag 6 juni opent het Nationaal visserijmuseum Navigo een nieuwe expo onder de veelzeggende titel 'Zeeziek, hoe kolkt de waanzinnige zee in ons lichaam'. De tentoonstelling loopt van 7 juni tot 17 november.

Het leven in 'de cierk'

Volgend jaar zal het exact tachtig jaar geleden zijn dat het eerste vismijngebouw op de Oostendse oosteroever gebouwd werd. De Oostendse vismijn werd inderdaad in september 1934 voor het eerst in gebruik genomen.

Voor die tijd had Oostende ook al een vismijn. Die lag evenwel niet op de Oosteroever, maar in de stad. Hoe ging het er daar aan toe? We visten het voor u uit en schreven er een uitgebreid artikel over. U kunt het lezen in het volgende nummer van Het Vrije Visserijblad.

Selectieve netten

Vanaf 1 juni worden alle netten op Belgische vaartuigen voorzien van een grootmazig paneel aan de bovenkant, zodat soorten waarop niet gericht gevist wordt gemakkelijker kunnen ontsnappen. De Rederscentrale maakte van de gelegenheid gebruik om een persmededeling te verspreiden: *'Deze verplichting is er gekomen op vraag van de Vlaamse visserij zelf, die mede daarmee wenst aan te tonen dat de ganse sector wel degelijk beseft dat hun waardevolle economische activiteit op een verantwoorde manier dient te worden uitgevoerd.'*

Een en ander moet gezien worden in de dreigende verplichting waar vissers tegenaan kijken en waarbij ze alles wat ze vissen ook daadwerkelijk mee naar binnen moeten brengen. De maatregel zou de boomkorvisserij in een haast onmogelijke positie plaatsen. Vandaar dat men nu zelf maatregelen neemt in een poging de Europese instanties ervan te overtuigen dat er ook zonder toepassing van de voorgestelde aanvoeringregeling 'duurzaam' met de boomkorren kan omgegaan worden.

Lage tongprijzen houdt schip aan de kant

De lage visprijzen hielden de Z 121 'Deborah' van BVBA Rederij Seabird in Knokke-Heist zes weken aan de kant, aldus reder Urbain Wintein, tevens voorzitter van de Rederscentrale. Met de prijsvorming in de Vlaamse Visveiling zou er voorlopig geen lonende besomming meer te behalen zijn. De bemanning hield zich intussen onledig met onderhoud en schilderwerk op het schip uit 1992. Een jaar geleden bracht de tong van klein naar groot gemiddeld 7,50 euro tot 17 euro per kilo op. Nu betaalt de handel door de bank genomen 5-6 euro, tot hooguit 14 euro, zo wist de reder nog mee te geven. Wentein verwacht dat meerdere collega's zijn voorbeeld volgen. In Visserijnieuws zei hij daarover: *'De visprijzen zijn ronduit dramatisch, vooral de tong. Nu verdienen we meer als we niet uitvaren'*. Verbetering verwacht hij van zodra de eerste reis naar de Golf van Biskaje gemaakt kan worden.

Vissersbond stapt uit convenant

De jongste jaren werden er in de Vlaamse visserij nogal wat nieuwe termen gelanceerd. Zo werd er enkele jaren geleden een 'convenant' afgesloten en onlangs werd er een 'task force' opgericht. Uiteraard bedenken onze reders die termen niet zelf. Zoals dat ook bij veel andere visserijzaken geldt, haalt men daarvoor de mosterd bij de noorderburen. In Nederland had men al lang een task force. Die heette 'Task Force Duurzame Noordzevisserij'. Het overlegorgaan tussen visserij, milieuorganisaties en overheid adviseerde vijf jaar geleden om een 'maatschappelijk convenant' tot stand te brengen. Het Nederlandse convenant werd in juni 2008 ondertekend door de minis-

ter, de voorzitters van de Nederlandse Vissersbond en van de producentenorganisaties Oost (Urk), Wieringen, Texel en West, de directeurs van het Wereldnatuurfonds en Stichting De Noordzee en het PVis. De producentenorganisaties trokken later hun handtekening in, vanwege de niet-aflattende kritiek van maatschappelijke organisaties op de boomkorvisserij. Nu heeft ook de Nederlandse Vissersbond (in het overleg de laatste vertegenwoordiger van de kottervisserij) het convenant verlaten. Visserijvoorman Nootgedagt ontkent niet dat de nakende 'aanlandingsplicht' daar mee aan te grondslag ligt.

Ondernemende reder

Ruim drie jaar nadat Hans Desaever het kustvissersvaartuig O 191 aankocht en tot Matimo omdoopte is hij aan het Oostendse Mijnplein de viswinkelrestaurant Apero Fish Palace begonnen. De ondernemende visverkoper kan zijn gevangen vis nu al op drie plaatsen verkopen, want hij staat ook op de Vistrap en heeft een viskraam op de Visserskaai.

Verenigd koninkrijk wil meer quota voor de kleintjes

Het Verenigd Koninkrijk kent een omvangrijke vloot kleine vissersvaartuigen van minder dan tien meter. Een deel van het nationale quotum wordt door het Britse ministerie apart beheerd ten behoeve van deze scheepjes. De Britse visserijminister wil nu ook de niet benutte quota van de producentenorganisaties definitief aan de kleine bootjes toewijzen. Dat is niet naar de zin van de verenigde producentenorganisaties. De United Kingdom Association of Fish Producers Organisations, UKAFPO) heeft een rechtszaak aangespannen. De niet opgebruikte quota horen hun toe, zeggen ze, en een deel ervan afgeven kan nooit een permanente daad zijn. De 'under 10's' vormen geen homogene groep. Er zijn er die heel veel vissen (14 procent ervan is goed voor 70 procent van de totale vangst van de kleintjes). De grootste groep bestaat evenwel uit echte artisanale vissers.

Al zeven met ecoroll

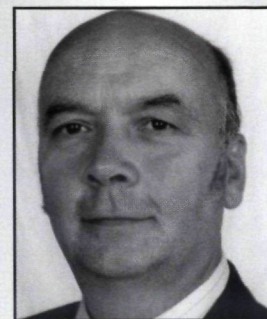
Zeven Vlaamse vissersschepen vissen inmiddels met de ecoroll van Snauwaert. In de week van 20 mei lag de eurokotter N 58 van Peter Vlietinck voor de kant om nieuwe ecoroll beams met een lengte van 4,40 meter in te steken. Eerder leverde Snauwaert ook ecobeams af op het boomkorvaartuig Z 84. Dat schip test de combinatie van ecoroll beams en V-netten uit. De andere zes vaartuigen gebruiken kettigmatten. Voor de bokker Z 121 staan inmiddels twee elf meter lange ecoroll beams klaar. Momenteel is het personeel van Snauwaert bezig met de productie van twee 4,40 meter lange ecoroll beams voor het kustvissersvaartuig O 190.

ZEEVISSERS - VISBEWERKERS - HAVENARBEIDERS - ZEELIE- DEN EN BINNENSCHIPPERS VOOR AL UW PROBLEMEN

WENDT U TOT DE



Zeemansbond A.B.V.V.



Ivan Victor
Federaal secretaris
zeevisserij
Jules Pourquaetstraat 27
Oostende
Tel.: 059 55 60 85
Fax: 059 70 51 33
E-mail:
Ivan.Victor@btb-abvv.be

R. Vermote:
gewestelijk secretaris
0476 23 40 28
Heiststraat 3
Zeebrugge
Tel.: 050/54 47 15
Fax: 050/54 42 53
E-mail:
renaud.vermote@btb-abvv.

A | Ostendaise

Op vrijdag 31 mei om 15 uur organiseerde Toerisme Oostende de persvoorstelling van A l'Ostendaise. Dat gebeurde aan boord van het Oostendse museumschip O 129 Amandine. A l'Ostendaise is een project waarbij de vissers de chefs uitdagen om creatief aan de slag te gaan met vissoorten en schaaldieren van eigen bodem. Van 28 juni 2013 tot 30 september 2014 wordt er in de deelnemende restaurants een 'Vis van de maand' aangeboden. De publieke lancering van de actie gaat door op 29 en 30 juni op het Zeeheldenplein in Oostende, waar de passanten mee kunnen genieten van de aangeboden vishapjes.

Uit de bibliotheek van Neptunus (22)

U aangeboden door Peter Holvoet-Hanssen

Welkom in de wondere onderwaterwereld van de Brugse **Delphine Lecompte** (Gent, 1978). Zij borrelde in 2004 boven, in het Engels, met Kittens in the boiler. Daarna publiceerde zij haar spraakmakende gedichten. Haar debuutbundel *De dieren in mij viel twee keer in de prijzen: de C. Buddingh'prijs 2010 en de Prijs voor Letterkunde van de Provincie West-Vlaanderen 2011*. Neptunus zag haar al heel jong naar de zee staren: 'Hou dat meisje in de gaten, bibliothecaris, als die ooit verzen schrijft, zal dat een verademing zijn in het Land der Dichtgeknepen Gatskaken.' Wat zegt Delphine zelf? 'Schrijven is mijn redding geweest. Ik was voordien heel erg zelfdestructief. Nu kan ik mijn woede, frustratie, ja zelfs moordlust kwijt in mijn gedichten.' In januari 2012 verscheen de bundel *Blinde gedichten*, genomineerd voor de *Herman de Coninckprijs* en de *driejaarlijkse Paul Snoek Poëzieprijs*. Eind februari 2013 verscheen – ook bij *De Bezige Bij* – het lijvige, machtig gesmede *Schachten en amuletten, uw betere pensioenspaarplan*. Hopelijk schiet zij hiermee een hoofdvogel af. Dat zou ook de 80-jarige kruisboogschutter Omer, haar muze, bijzonder verheugen. Delphine Lecompte offereerde volgende 2 gedichten aan HvVB: spartel niet tegen maar duik mee ...

De onderwaterlasser stort zijn hart uit

Terwijl de onderwaterlasser een gescheurd schip herstelt
Treurt hij om de miskraam van zijn minderjarige verloofde
Maar plots verschijnt een spookmatroos
Die hem opvrolijkt met een scatologische grap
Over drie Bretoense horlogemakers.

De spookmatroos is eeuwig twintig
Maar de onderwaterlasser is vandaag 21 geworden
Van zijn vader heeft hij een rammelaar gekregen
Voor het eerste kleinkind op komst
Nog niemand behalve het getroffen koppel is op de hoogte van de miskraam.

De onderwaterlasser luistert nog
Naar enkele scatologische grappen
En naar het raaskallende relaas
Van de vermeende muiterij
Waarvan de spookmatroos de aanstichter was
Hij luistert en werkt door.

Wanneer het schip gehecht is stort
De onderwaterlasser zijn hart uit
Dat lucht niet op
En de spookmatroos verdwijnt zonder boe
Een inktvis verschijnt in zijn plaats
Maar hij biedt geen troost en hij heeft geen spraak.

Terug bovenwater haat de onderwaterlasser zijn verloofde
Het kan niet anders of ze heeft iets verkeerd gedaan
Te veel kappers gegeten bijvoorbeeld
Hij wil haar milt vurig doorboren met een tapijtnaald
Dus koopt hij een tapijtnaald
En verleidt hij de roodharige naaldenverkoopster.

Terug thuis zegt hij tegen zijn verloofde
Dat hij niet meer van haar houdt
Een jaar later bevalt de roodharige naaldenverkoopster
Van een slukse zoon
Hij krijgt de naam van de spookmatroos.

Een schep in een fles

Op het dek van een boot in een fles zit ik gevangen
Gedoemd om elke dag hetzelfde
Te eten en te schrijven
Een conische pot yoghurt en twee idiote gedichten
Niets is hier vormvast, de fles is doorzichtig.

Ze bekijken mij
De onderwaterlasser geniepig geil
De touwslager slinks wellustig
De spookmatroos ergerlijk onverschillig
Lezen ze mijn gedichten?
Soms.

Zien ze mij eten?
Het gebeurt
Dat ze toevallig voorbijrijden
Wanneer ik yoghurt slurp
Alles is hier geluidsdicht, de fles heeft een barst.

De onderwaterlasser glipt 's ochtends binnen
Hij likt mij vierzijdig
In de goed geoutilleerde kombuis
Ik zeg achteraf: 'Bedankt! Daar had ik nood aan.'
Maar ik zit nog steeds vast.

's Middags pijp ik de touwslager
In de majestueuze mastkorf
Die wijlen zijn vader nog heeft geweven
Hij zegt voordien: 'Doe AUB beter je best dan de vorige keer!'
Maar mijn mond blijft zout verweerd.

Tijdens de schemering verschijnt de spookmatroos
Ik wenk hem
Hij gebaart met zijn overgebleven vingerkoten
Dat hij andere katjes te geselen heeft
En verdwijnt dan gezwind in zijn eeuwig glanzende muiterijklamotten.

Delphine Lecompte





Het leven zoals het was:

Met de overzet naar Oostende voor Anker

Foto's © Jo Clauwaert









Ostendia in Bredene, beter bekend als de sprotfabriek

Op 29 maart kopt Het Nieuwsblad: *Verlaten visfabriek herreist als prestigieus woonproject*. De term 'verlaten visfabriek' trekt mijn aandacht.



Wat herinner ik me van die visfabriek? Haast niets. Ik herinner me de moderne gevel van een gebouw aan de Bredense Elisabethlaan waarop een merknaam afgebeeld staat, het mooie logo van *Captain Byrd*. Ik herinner me ook dat we ooit 'iets' over dat bedrijf geschreven hebben.



Ik duik het archief van mijn tijdschriftje in en vind een lezersbrief van Gilbert Vanleenhove die ons in 1997 laat weten dat het bedrijf in moeilijkheden verkeert.

De 45 arbeiders en 10 bedienden hebben er geen goed oog in, aldus de volksvertegenwoordiger. ⁽¹⁾ De brief leert me ook dat de producten van *Captain Byrd* daar geproduceerd worden door een bedrijf dat *United Foods* heet, een naam die me weer wat verder helpt.

Visserijwerkstelling rond de 'vaart'

In Bredene, rond het Kanaal Oostende-Brugge, alias de vaart, ontwikkelden zich veel nevenbedrijven van de visserij. Er waren niet alleen de sprotfabrieken Ostendia, Sardinerie du Nord en de Sardinerie du Littoral. Aan gene zijde van de vaart werd later ook de touwfabriek van Decrop gebouwd en een boogscheut verder lag dan weer de scheepswerf van Beliard. Aan de Bredense kant van het kanaal was er vanaf 1898 ook de Ijsfabriek van Weduwe Louis De Naeyer & Cie (foto), wellicht de eerste ijsfabriek aan de kust. Het bedrijf werd in 1914 overgenomen door de bekende reder ter zeevisserij John Bauwens en omgevormd tot Froid Industriël. Op de Bredense site van de ijsfabriek kwam later de Pescator, een bedrijf dat vismeel produceerde en zijn geurhinder tot ver in de omtrek verspreidde.



Sas-Slijkens omstreeks 1900. De aangespannen bestelwagens verlaten de ijsfabriek van Bredene.



Luchtfoto van de sprotfabriek Ostendia te Bredene. Boven de fabriekshal is de 15-kappige dakconstructie te zien. Naast de fabriekshal zijn er ook nog magazijnen voor ledige en volle blikken en de blikslagerij.

In jaargang 2002 van Het Visserijblad vind ik een stuk van wijlen Guido Walters onder de niet mis te verstane titel: *United Foods failliet*.



De Oostendse sprotfabriek Excelsior lag aan een zijstraatje van de Leffingestraat, dat terecht het Sprotlop genoemd werd. Excelsior was de grootste sprotfabriek die België ooit gekend heeft. In de hoogtijdagen werkten er 500 mensen. Per seizoen verwerkten ze 900.000 kg sprot, goed voor 7 miljoen conservendoosjes.

Op de achtergrond van de foto zie je de toegang tot de sportfabriek. De fabriek zelf staat niet op de foto. Het gebouw werd in 1975 gesloopt.

Walters leert me op zijn beurt dat de onderneming in de jaren tachtig gespecialiseerd was 'in visbereidingen en aanmaak van conserven, waarbij de verwerking van krab toonaangevend was. De onderneming was in die jaren goed voor 120 arbeidsplaatsen (...)' ⁽²⁾ Ook schrijft hij: 'Het bedrijf ontstond uit een bescheiden sprotfabriek in de 19de eeuw.'

Een sprotfabriek! Dat treft, want er werd nog maar pas een boek gepubliceerd over de visverwerkende industrie in West-Vlaanderen. Het behandelt de periode 1880-1930, maar maakt helaas nauwelijks melding van een sportfabriek in Bredene. Auteur Rudy De Clerck heeft zich beperkt tot de twee grootste: *Carbonez* uit Nieuwpoort en *Excelsior* in Oostende. Toch helpt ook hij ons weer verder, want wanneer hij het over het wegkwijnen van die Oostendse sprotfabriek heeft, schrijft hij: 'toch verdween de firma Excelsior eigenlijk niet helemaal: in 1965 werd immers gefuseerd met de andere belangrijke visconservefabriek in de omgeving, nl. "Ostendia" in Bredene. Een totale fusie met overdracht van de administratie, alle personeel en alle materiaal en machines. Dus zonder ontslagen (...)' Later in 1971 kwam er een nieuwe fusie, ditmaal tussen het duo Ostendia-Excelsior en de firma *Globus* in Denderleeuw, dus werd het een nog groter bedrijf.' ⁽³⁾

Rest ons alleen nog naar sporen te zoeken van de 'bescheiden sprotfabriek in de 19de eeuw', waarover Walters het had en waaruit Ostendia ontsproten zou zijn. In eerste instantie zoek ik in 'Bredene in oude prentkaarten', een initiatief van een Nederlandse uitgeverij die soortgelijke fotoboekjes gewijd heeft aan omzeggens elke gemeente in België. Van een sprotfabriek vind ik daarin geen spoor, wel een foto van de omgeving waarop een ijsfabriek staat waar 'Glace d'eau pure garantie sans microbes' geproduceerd wordt met water afkomstig uit de vaart aan de overkant van de straat.

Toch hielp ook dat boekje me weer verder: 'Er is water nodig om ijs te maken; Bredene kan prat gaan op de eerste ijsfabriek van de kuststreek. In water zwemt vis, zelfs tot in... blikjes, met het gevolg dat Bredene ook visconservefabrieken kreeg. (...)'

Ik zag dat het boekje samengesteld werd door de plaatselijke kring voor heemkunde en dus ging ik daar mijn lidgeld betalen. En kijk, in een jaarboek van deze onvolprezen heemkring vond ik een stuk over *De sprotfabrieken of sardineries van Bredene*.⁽⁴⁾



Captain Byrd uit Bredene verkocht sprot onder de naam 'De 3 vissers'.

Wat me toeliet dit stuk op een bevredigende manier af te sluiten: 'Georges Soete is 28 jaar oud, beschikt over wat geld, en het is zijn toen 66-jarige oom Paster Pype, die de aandacht van zijn jonge dynamische neef vestigt op de interessante mogelijkheden en het nut van een visconservefabriek.'

Zo begint Georges Soete, onder impuls van zijn oom, in 1920 met het inblikken van garnaal en in 1921 begint hij weliswaar op beperkte schaal met het roken en inleggen van sprot en haring en wel te Bredene-Sas op de Prinses Elisabethlaan, precies daar waar nu "Captain Byrd" gelegen is.'

Flor Vandekerckhove

(1) Gilbert Vanleenhove, *United Foods*. In HVB VIII/1997, p.32.

(2) Guido Walters, *United Foods* failliet. In HVB I/2002, p.15.

(3) Rudy De Clerck, 'De West-Vlaamse visverwerkende industrie in de periode 1880-1930. Gemak en ongemak.' Uitg. Vrienden van het Nationaal Visserijmuseum Oostduinkerke. 2012, p.58.

(4) Honoré Van Wallegghem, *De sprotfabrieken of sardineries van Bredene*. In Jaarboek Ter Cuere 1990, ps 37-82.



Stichting voor Duurzame Visserijontwikkeling

SVDO vzw

Wandelaarkaai 4

8400 Oostende

Tel: 059 50 95 26

Fax: 059 50 96 64

info@sdvo.be

Openingsuren:

Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u
Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u



HET ZEEVISSERSFONDS

fonds voor bestaanszekerheid

Zeevisserfonds

Wandelaarkaai 4

8400 Oostende

Tel: 059 50 95 55

Fax: 059 50 95 25

info@zeevisserfonds.be

Openingsuren:

Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u
Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

Een interview met Prost de Post

Vandaag komt Prost de Post aan het woord. Hij is de reclamchef van de steenbolken. Deze vissoort heeft meerdere namen: steenbolk, 'post', 'platte kast', 'champagnezuper' ... Steenbolken worden ook behoorlijk veel gevangen door de vissers.

HvVB: Wel gekomen Prost, je past mooi in de campagne van de North Sea Chefs.

PROST: Timing is alles hé vriend.

HvVB: Ik heb je nochtans vroeger al eens opgemeld.

PROST: Waarvoor dank. Onze promotiedienst heeft dat opgevangen.

HvVB: Nu gaan ze de promotie grootschaliger aanpakken. Als het op TV geweest is, heeft dat veel meer invloed dan mijn paginaatje in dit fijne blad. Maar ik vind het toch leuk dat ik de TV voor geweest ben.

PROST: Helaas heeft je tip niet veel uitgehaald, zo wist onze persdienst me ook te melden. Niemand heeft verleden jaar posten gebruikt om droogvis te maken. Een post fileren, hem bakken en daarna innig genieten van de uitzonderlijk fijne smaak... Enkele oude vissers hebben het een enkele keer gedaan en daar is 't bij gebleven.

HvVB: Toen ik jong was hadden we een kat, Molly, en deze stond erop regelmatig een visje te eten. M'n pa was toen nog visser en twee keer in de week moest ik voor Molly een graatloos diepvrieskostje maken. Dat waren altijd 'posten' of 'platte kasten'. Zo weet ik al van jongs af waar de graten zitten. Daar doet een mens in een later leven veel voordeel mee.

PROST: Ja, ook onder water horen we verhalen over mensen die geen vis eten omwille van de graten.

HvVB: Ik heb zelfs dergelijke collega's aan boord.

PROST: Tsss, ga zo door het leven. Maar, wat ik vragen wilde, hebben jullie timmerlieden in de familie?

HvVB: Neen, waarom?

PROST: Omdat je ons 'platte kasten' noemt.

HvVB: Waar die naam van komt weet ik niet, misschien door jullie vorm. Waar 'champagnezuper' van komt weet ik dan weer wel.

Ja, ook zo heten jullie: champagnezupers!

PROST: Zo'n exclusieve naam. Daar wil ik wel meer over weten.

HvVB: Wel, jullie hebben redelijke bolvormige ogen...

PROST: Beleefd blijven hé!

HvVB: ... met schuim in, waardoor dat wat op schuimwijn lijkt.

PROST: Schuimwijn? Daarnet was het nog champagne.

Is 't bijna gedaan met dat downsizen?

HvVB: Excuseer, ik wilde gewoon testen in hoeverre je je job als promotor ernstig neemt. En champagne is sowieso mousserende wijn.

PROST: Nu we dat weten van die champagnezupers kunnen we dat ongetwijfeld wel ergens aan linken. Zou Piper Heidsieck ons niet kunnen sponsoren?

HvVB: Zend hun eens een mailtje. Neen heb je, ja kun je krijgen.

PROST: Is dat eigenlijk niet iets voor de VLAM?

HvVB: Door hen hier te vermelden zullen ze dit stuk wel lezen.

Misschien zetten zij wel de eerste stap.

PROST: Inderdaad, met gerichte campagnes krijg je alles verkocht aan de mensen.

HvVB: Zelfs Vis van het Jaar zijn jullie in de 21e eeuw nog niet geweest. Ooit, in de vorige eeuw, is er sprake van geweest, maar het protest van de handelaars tegen deze keuze was ongemeen groot.

PROST: Het is dan ook niet te verbazen dat vissers ons maar met een lang gezicht gutten, we brengen niks op.

HvVB: Vissers die alleen maar vis gutten die veel opbrengt, komen van veel kale reizen thuis. Je mag niet uitrekenen hoe weinig je verdient aan het gutten van een volle mand posten, want dan word je depressief. Maar veel kleintjes maken ook groot, hoewel je in het geval van steenbolken toch wel veel, veel, heel veel kleintjes nodig hebt.

PROST: Sparen en vergaren hé.

HvVB: Inderdaad, nu nog een spetterende promotiecampagne en ze zullen in de supermarkt vechten om jullie te bemachtigen.

En op restaurant zullen jullie er als zoete broodjes ingaan.

PROST: Klaar is kees!

HvVB: Laat kees er buiten. Ik dank u.

Interview Chris Meyers
tekening Jo Clauwaert



Er is vandaag veel te doen om de Oostendse Oosteroever, die merkwaardige plek aan de middenkust waar de visserij een thuisbasis heeft. Projectontwikkelaars tonen ons spectaculaire plannen die het gebied onherkenbaar maken. Voor- en tegenstanders van de plannen kijken met tegengestelde gevoelens naar de gaten die bulldozers er momenteel achterlaten.

In de toekomst kunnen wij niet kijken, maar herinneringen ophalen, daar zijn we goed in. Hoe zag de wijk er indertijd uit? Er is haast niemand die het zich vandaag nog kan voorstellen. Op de valreep proberen we de Oude Vuurtorenwijk weer tot leven te brengen.



Oud negerdorp, nieuw Monaco

In een buitenwijk van Oostende, meer bepaald in de Marinestraat, werd lang geleden de u onbekende Irma Maria Saelens geboren. Deze blijde gebeurtenis greep plaats op 2 februari 1903.

Veel later baarde Irma op haar beurt een kind. Haar zoon werd Rudolf gedoopt en toen deze oud en wijs geworden was, nam hij het heuglijke initiatief om een geschiedenis te schrijven van de wijk waarin zijn moeder het levenslicht zag. ⁽¹⁾

Daardoor weten we dat de Marinestraat in de wijk Liefkemores lag, aka de (Oude) Vuurtorenwijk, een gebied dat thans beter bekend is als de Oostendse Oosteroever. De Marinestraat zul je er niet meer vinden, want daar is vandaag haast niets meer dat aan Irma's tijd herinnert.

Het gebied heeft een grote voorgeschiedenis waaraan we hier graag voorbijgaan. Alleen moet het ons van het hart dat die buurt tot kort voor Irma's geboorte Bredens grondgebied was. In het kader van de havenuitbreidingsplannen werd de wijk in 1877 immers gedeeltelijk en in 1897 helemaal door Oostende geannexeerd.

Dat annexeren heeft de stad trouwens wel meer gedaan. In de Bredense kring voor heemkunde houden ze die aanhechtingen nauwkeurig bij. ⁽²⁾ Bredenaars vergeven wel, maar ze vergeten niet. Zo! Die zit!

De kleine Irma kwam in de drukte terecht, want vanaf 1898 werd er hard aan de havenuitbreiding gewerkt, waardoor er 'vreemd en ruw volk' in de Vuurtorenwijk toestroomde. 'Het gedrag van sommigen onder hen verwekte bij de plaatselijke bevolking beroering omdat er toen nogal eens baldadigheden gebeurden. Daardoor kreeg de wijk ook een minder goede naam.'

De wijk 'ontplooidde zich in de driehoek gevormd door de reeds in

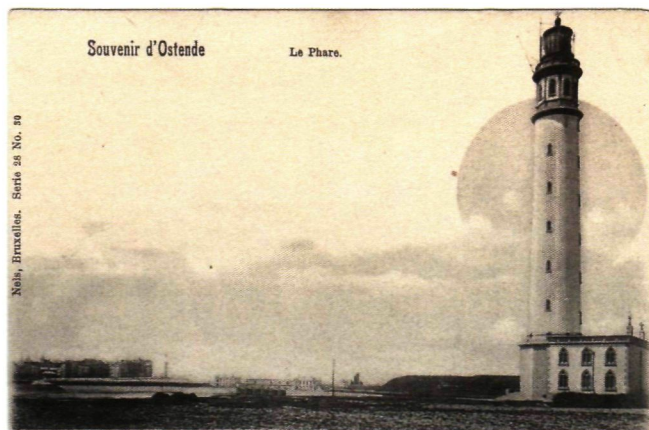


Dit beeld van de Noordstraat toont ons dat het negerdorp een volwaardige wijk was, met winkels, stenen straten en voetpaden. Op het einde van de straat zien we een groot schoolgebouw.

1850 gedeeltelijk bestaande Fortstraat, de Vuurtorensteenweg (ongeveer de huidige Henri Baelskaai) en de Kongolaan (huidige Dokter Eduard Moreauxlaan).' En het ging vooruit. De 700 bewoners van 1892 waren er in 1900 al 3.000 geworden.

Er werden nieuwe huizen gebouwd, straten aangelegd en er kwam een kerk die door deken Decanniëre ingehuldigd werd. Voorwaar een merkwaardig man, want ons werd een van 's mans preken overgeleverd waarin hij zijn evangelische waarden als volgt uit: 'Dedée die Kristus aan 't kruus genageld hen da was van da goedje, van dat gespuus, hoe zoen 'k het zeggen, lijk da volksje dat op de bassing kolen lost.' Moet kunnen! Het was da volksje, dat gespuus, da goedje, dat in de Vuurtorenwijk huide.

Aan de andere kant van de haven, in het mondaine Oostende, werd die wijk geringschattend 't Neigerdorp' genoemd. Het is een naam waarvan de oorsprong niet eenduidig is. Die kan verband hebben met het bestaan van een Kongolaan, maar hij kan ook verwijzen naar het zwarte uiterlijk van de kolenlossers en stokers die er woonden of naar hun kinderen die er vuil en slecht gekleed bijliepen. Zelf verkiezen we Leopold Soenens als vader van deze benaming, een pastoor die zijn kwispel op 't Hazegras zwaaide. Toen hij een bezoek aan zijn buitenparochie in de Vuurtorenwijk bracht zou hij uitgeroepen hebben: 't Is hier precies een negerdorp.' De bewoners maakten er een geuzennaam van: 'Wieder van 't Neigerdorp'. Naarmate de wijk groeide, vestigde er zich ook een middenstand: ambachtslui, winkeliers, handelaars. Naast de gelijkvloerse arbeidershuisjes kwamen er woningen met twee verdiepingen, al dan niet met erker of balkon. Aan de noordzijde van de Fortstraat stonden zelfs enkele villa's. En er waren veel cafés. Verschillende cafénamen uit de oude wijk zag men trouwens later terugkomen in de nieuwe Vuurtorenwijk, zoals



De eerste vuurtoren van Oostende bevond zich op de Zeedijk. Ze schonk geen voldoening aan een almaar toenemende zeevaart. Daarom werd besloten een nieuwe vuurtoren te bouwen, maar dan op een beter gelegen plaats, namelijk aan de oostzijde van de haven, op de plaats van de huidige toren, op grondgebied dat in die tijd nog aan Bredene toebehoorde. De bouw werd aangevangen in 1859 en in 1860 was deze beëindigd.

Tivoli en Zeemanshuis. Dansen kon men in 't zaaltje van *Stance* in de Liefkemoersstraat of bij *Boelings* in de Stokerstraat. Rudolf Weise geeft ons in zijn studie een uitputtende opsomming van namen en toenames van mensen die in het negerdorp gewoond hebben. Veel herbergiers, matrozen en stokers, dokwerkers, kolenlossers, visleurders en vissers, dagloners, allerhande stielmannen, enkele bedienden, winkeliers, enkele aannemers van metselwerken; veel verdwenen beroepen ook: vuurtorenwachter, stoomtramstoker, aansteker van straatlantaarns... Er was een politiebureau en er waren twee schooltjes. Volgens Weise zou de kunstschilder Leon Spilliaert vóór de Eerste Wereldoorlog in de wijk gewoond hebben, meer bepaald in de Jacobsenstraat. Iets wat Norbert Hostyn niet vermeldt in de biografie die in een catalogus gepubliceerd werd naar aanleiding van Spilliaerts overzichtstentoonstelling in 1996.



In 1919 kwam Constant Permeke vanuit Engeland terug naar het negerdorp in Oostende. Hij woonde er in een huis in de Fortstraat (het huis met de dakvensters). Op de foto zien we de kunstschilder en zijn echtgenote Marietje, met Thérèse op de arm. Vooraan van links naar rechts: Pol, Betty en John

Zeker is wel dat Constant Permeke in de wijk gewoond heeft. Na zijn huwelijk met de Brugse Maria 'Mieke' Delaere woont hij, met uitzondering van de oorlogsjaren, van 1912 tot 1922 in de Fortstraat 9. Zijn atelier bevindt zich voor die oorlog in de Jacobsenstraat, waar wellicht ook Spilliaert aan het werk is. In 1914 wordt Permeke aan het front gewond en naar Engeland afgevoerd. Tijdens die oorlog krijgt de wijk het hard te verduren. Bij bombardementen en beschietingen vallen er 38 doden, allemaal burgers, ook kinderen.

In 1919 komt Permeke er weer wonen, in het fel gehavende huis in de Fortstraat dat hij eigenhandig restaureert. Hij verhuist in 1922 als de saneringsplannen van de wijk het slechtste laten vermoeden. Zijn woning is bij de eerste die afgebroken worden.

Dat de wijk een grote aantrekkingskracht op kunstenaars uitoefende verwondert ons niet. Het volkse karakter, de nabijheid van de zee, de maritieme bedrijvigheid... Dat alles trekt daar ook nu nog artiesten aan. Vandaag kun je er de kunstschilder Thierry De Cordier in zijn atelier aan 't werk zien. Al sinds 1907 waren er plannen om in Oostende een nieuwe



Zo zal de site van het negerdorp, aka de Oostendse Oosteroever, er volgens de projectontwikkelaars in de toekomst uitzien.

vissershaven aan te leggen en een nieuwe, daarop aansluitende woonwijk die meer landinwaarts zou liggen, ten oosten van de Kongolaan. Vanaf 1922 werden de gronden op de oude Vuurtorenwijk onteigend. In datzelfde jaar startten de werken om het Visserijdok aan te leggen, de schutsluis, de vismijn, het bestuursgebouw en de slipway. De nieuwe vissershaven werd in 1934 ingehuldigd.

De werken voor de aanleg van een nieuwe Vuurtorenwijk (in de volksmond nog altijd de OPEX) verliepen moeizamer, maar dat is een ander verhaal. Feit is dat de oude wijk in 1930-'31 helemaal leeg liep. *'Veel Vuurtorenaars hebben toen met gekuiste stenen van de afgebroken huizen, waarover ze vrij mochten beschikken, geheel of gedeeltelijk, een nieuwe woning opgetrokken. Dit gebeurde onder meer op de Bredense Groenendijkwijk, waar vanaf 1925 een tweehonderdtal huizen gebouwd werden, en op de wijk Sas-Slijkens.'* In 1932 woonden er in het negerdorp maar 24 mensen meer.

En kijk, vandaag, tachtig jaar later, is daar weer een sanering aan de gang. Weer krijgt het gebied een nieuwe bestemming. Weer wordt er onteigend, weer wordt het negerdorp verlaten. De afgelopen vijftien jaar zijn daar 91 ondernemingen verdwenen. Ze hebben opgehouden te bestaan of ze zijn verhuisd. De geschiedenis herhaalt zich. Marx voegde daaraan toe dat dit de ene keer als tragedie gebeurt en de andere keer als klucht. Dat de wijk veel tragedie gekend heeft, wordt afdoende aangetoond in de studie van Rudolf Weise. Of de nieuwe plannen van de projectontwikkelaars een klucht genoemd mogen worden zal de toekomst uitwijzen.

Flor Vandekerckhove

- (1) Rudolf Weise, *De schorre van Lissemeris en de oude Vuurtorenwijk*, 42 ps. *Herziene uitgave*, november 2004. Alle citaten komen uit dat werk.
- (2) Oostende annexeerde zeven keer een stuk van Bredene. Dat gebeurde in 1823, 1877, 1896, 1897, 1900, 1971 en 1991.





Sorry.
Ben gaan vissen.
CHRIS REA

Vorige maal zochten en vonden we de zee in Chris Rea ... Niet echt moeilijk, zo bleek. Het Anker eindigde toen met de ongevleugelde woorden: 'Volgende maal gaan we samen met Chris Rea op hengeltocht, al is dat dan vooral omdat hij jammerlijk achter het net viste...' Da's een verwijzing naar een nummer dat bij ons weten nooit een 'hit' werd als dusdanig, maar toch een wijde bekendheid verwierf: 'Gone Fishing'. Het staat op 'Auberge', Rea's bijzonder succesvolle album uit 1991. Daar stonden diverse bestsellers op, en ditmaal ook in de UK, waar zijn loopbaan tevoren zo moeilijk van de grond kwam. Eén song werd zelfs een succesnummer zonder dat die ooit op single terecht kwam: 'And You My Love'. Een latere hitsingle, 'Winter Song', werd op latere versies van de cd toegevoegd. 'Auberge' is dus een onvervalst hitalbum.

Zelfs de afbeelding op het hoesje was 'succesvol', dank zij de afbeelding van Rea's sportwagen op een olieverfschilderij van Alan Fearnley, kunstenaar bekend om zijn 'portretten'

van motorvoertuigen. De betreffende sportauto, een blauwe Caterham Super Seven, komt overigens in het titelnummer 'Auberge' voor...maar dan wel op een bijzondere wijze. In het begin van de song start Rea namelijk zijn geliefde 'Blue Seven' op (blijkbaar niet zonder moeite), wat op de keper beschouwd goed aansluit op de teksten van een aantal songs, gewild of niet. Het gaat niet om zomaar een sportkar: de Super Seven is in essentie een Lotus Seven, waar Caterham de rechten van opkocht. De eerste Seven kwam in 1957 op de markt, net op het ogenblik dat de stichter van Lotus (renstal Lotus en firma Lotus Cars), Colin Chapman, zich steeds meer manifesteerde in de internationale racerij.

Chapman stierf op amper 54-jarige leeftijd in 1982. Tot 1978 had hij de wereldtitels in de Formule 1 aaneengeregen met toppers als Jim Clark, Graham Hill, Jochen Rindt en Emerson Fittipaldi. Lotus is één van de zeer weinige Britse producenten van sportwagens die de crisis overleefd hebben en momenteel is de merknaam opnieuw succesvol in de topklasse van de autosport, met de flegmatieke Fin Kimi Raikkonen en voormalig brokkenpiloot Romain Grosjean. Met de Seven houdt Lotus Cars zich niet meer bezig maar op heden zijn er niet minder dan honderd zestig firma's die replica's (of evoluties) aanbieden van de lichtgewicht, tevens het toppunt van eenvoud ... Ode op vier vrijstaande wielen aan de genialiteit van Colin Chapman.

Overigens, in 2005 heeft Rea zijn karretje geveild, toen hij andere kopzorgen had, te wijten aan zijn alles overwoekerende gezondheidsproblemen. Dat allemaal volledig terzijde... Of toch niet! Rea is immers altijd een grote fan geweest van de autosport en heeft nog gereden met o.a. een Ferrari Dino. En dat liet sporen na in de muziek. Zo is de song 'Saudade' opgedragen aan de drievoudige wereldkampioen Ayrton Senna de Silva, jammerlijk omgekomen in de Grote Prijs van San Marino in 1994... Nog steeds is Senna de laatste piloot die in de F1 verongelukte. Sindsdien zijn de veiligheidsvoorschriften draconisch.

'Gone Fishing': het is moeilijk niet onder de indruk te komen van dit statige lied met zijn prachtige melodielijn, zijn gedempte blazers, zijn weelderige strijkers, Rea's slide gitaarpartij, die een weldadig soort weemoed oproept ... en dan die in reverb (nagalm) badende rauwe rasp van de man. Dat is ongetwijfeld één reden waarom er zoveel fans gemeend hebben telkens weer diezelfde studioversie op YouTube te 'moeten' zetten, vaak met weinig fantasierijke beelden. Het lied biedt nochtans inspiratie tot grootse schilderingen. Maar die zijn er gelukkig ook. <http://www.youtube.com/watch?v=WsEHnvyUBDc> staat vol met schitterende beelden van het vissen op zee en in rivieren, beelden die de dromen oproepen zoals de muziek dat doet.

Die clip neemt het 'gaan vissen' echter nogal letterlijk op. Er is een video die beter aansluit bij de sfeer van 'Gone Fishing': <http://www.youtube.com/watch?v=EwOUvkQzS8Q>

'I'm gone fishing, sounds crazy I know. I know nothing about fishing, but just watch me go.' Het valt op: de hoofdpersoon weet zelfs niets van vissen. Dat hij gaat vissen, is dus bepaald gek te noemen. En dan wordt het interessant, natuurlijk: wat bezielt hem? Zodra je gaat zoeken of iemand daar al ooit over nagedacht heeft, kom je tot een verbijsterende vaststelling: dat heel wat mensen zich buigen over zo'n songteksten, zeker niet alleen deze, en dat ze daar soms de vreemdste besluiten, soms zelfs theorieën aan verbinden. 'Gone Fishing' is zeker geen uitzondering! Dat bewijst niets meer of niets minder dat een goed lied heel wat emoties losmaakt.

Coignez & Van Niel Schuuren

Advocatenkantoor

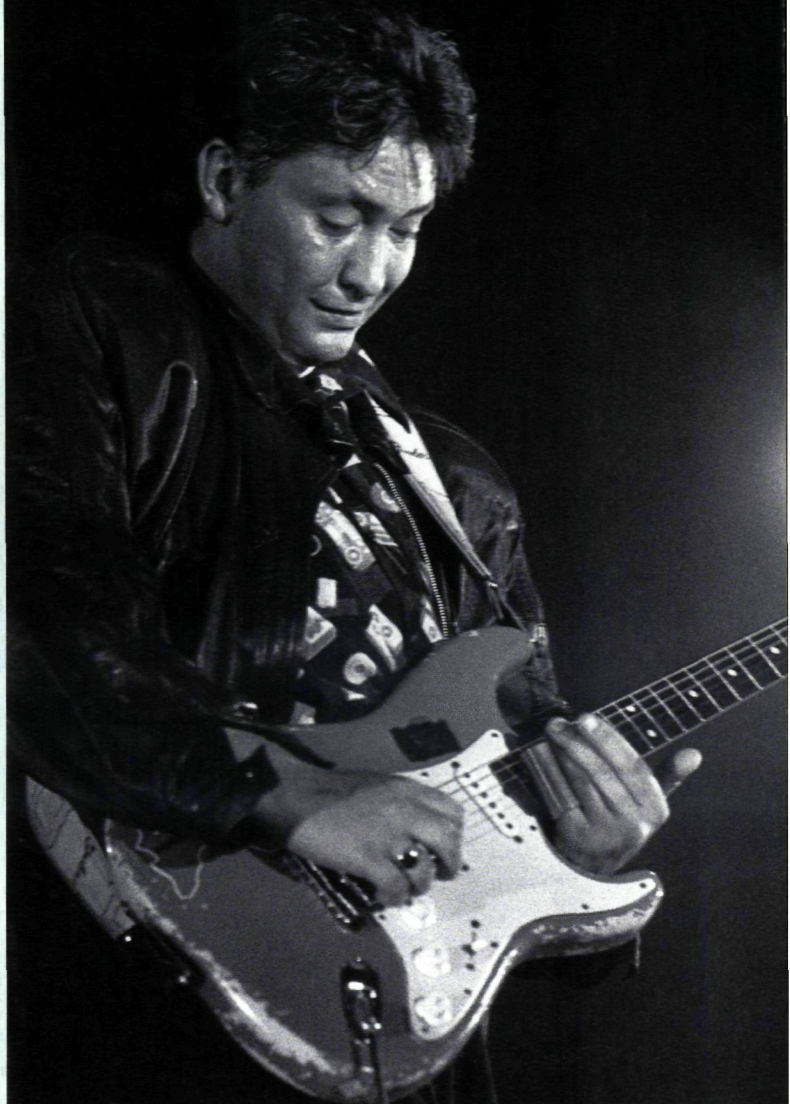
Kantoor
Edgard Gevaertdreef 10
9830 Sint-Martens-Latem

Contact
T: 09 222 55 50
F: 09 244 55 90
M: 0486 17 10 74
svns@glegal.be

Vermits een songtekst in een song moet passen die doorgaans maar tussen de twee à vier minuten duurt, is het van belang dat een (goeie) tekst een boeiend onderwerp bezit, in meer dan 90% van de gevallen 'de liefde' in al haar facetten (meestal de droevige) Dat betekent echter ook dat songs een aantal dingen openlaten. De beste liedjes koppelen dat rake, boeiende en afgeronde thema met een zekere vaagheid die de geest prikkel, stimuleert, inspireert tot de invulling van de rest. Zo'n interpretatie, dat weet iedereen die liedjes maakt (maar ook schrijvers en beoefenaars van andere 'kunstzinnige' disciplines komen dat tegen) hangt dan af van ieders eigen ervaringen, herinneringen en culturele bagage, de gemoedsgesteltenis van het moment (of van de eerste keer dat men het hoorde). Daar is niets mis mee, al hoor je soms dat een artiest weer eens een vreemde interpretatie te aanhoren kreeg.

Soms gaat die veronderstelling veel te ver en daar hebben de Duisters, met hun *Fingerspitzengefühl* voor lange woorden met diepere inhoud, natuurlijk weer een woord voor: '*Hineininterpretierung*'. Zo'n '*voorbij (dat wat er staat) interpretatie*' vind je ook bij '*Gone Fishing*': sommigen koppelen daar diep filosofische of religieuze beschouwingen aan vast. Hallelujah! Maar toen wij het lied voor het eerst te horen kregen, dachten we meteen (zie inleiding) en niet zonder een glimlach: '*Chris heeft een blauwtje gelopen*'. Al is het thema beduidend breder, dat denken we eigenlijk nog altijd, vóór alle andere veronderstellingen. Je hoort dat aan de toon van zijn zang en zijn algemene *mood*: de persoon in het lied (niet noodzakelijk Chris zelf natuurlijk...) moet een klap verwerken, en die zou wel eens in het amoureuze kunnen liggen. In zo'n geval wentelt men zich graag in zelfbeklag en denkt men dat het nooit zal veranderen, dat je voor het ongeluk geboren is: '*And you ain't never gonna be happy, anyhow, anyway*'.

Dat de 'held' een zielenpoot is, verraadt het grappige '*I got me a line*': zonder iets van vissen te weten, heeft hij al materiaal gekocht... Als de songs drie strofen had geteld, dan lag de 'blauwe' conclusie inderdaad voor de hand, maar het zijn de twee bijkomende strofen die de gedachtegang helemaal open-trekken. We zijn zo vrij om ze hier te vertalen: '*En als het mijn tijd is, zal ik omkijken en vaststellen dat er vrede heerst langsheen de kustlijn. Dat kon ik (=voor mij?) geweest zijn // Je kan een heel leven verkavisten met proberen degene te zijn, die, volgens jou, mensen willen die je bent. Maar dan zal je nooit vrij zijn... 'But you'll never be free'... Nog steeds kan het gaan om een blauwtje: je probeert voor de andere de 'ideale persoon' te zijn, die je toch niet bent. Die jacht móét wel verkeerd aflopen omdat het *fake* is, en aan het eind sta je met niks weer op straat. De boodschap is dan: '*Wees jezelf*' of zoals de oude Grieken het omschreven: '*Gnôthi s(e)auton*' ofte '*Ken uzelf (en handel daarnaar)*'. Hoe dan ook, de teksten van Chris Rea gaan heel vaak veel*



dieper dan de ontspannen muziek zou doen geloven, wéér zo'n misverstand rond Rea zoals we die beschreven in vorig HVB.

'Onszelf zijn'? Dat zullen we dan ook meteen doen en luisteren naar dit heerlijke lied!

Antoine Légat • foto's Jo Clauwaert

PS Straks gaan vissen...

BUDDY'S GOLD

AANKOOP GOUD

AALST

LOUIS D'HAESELEERSTRAAT 4
9300 AALST
0484 20 20 71
OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 13U30 - 18U
GESLOTEN: ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

OOSTENDE

VAN ISEGHEMLAAN 72
8400 OOSTENDE
059 50 67 29
OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U30
EN 14U - 18U
GESLOTEN: ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

GRATIS PRIJSOFFERTE

GOUD ♦ DIAMANT ♦ ZILVER

DIRECTE BETALING

ANTIEKE JUWELEN

BRUGGE

DWEERSTRAAT 8
8000 BRUGGE
050 34 02 28
OPEN: MAAN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 13U30 - 18U
GESLOTEN: ZON - EN FEESTDAGEN

LOKEREN

MARKT 63
9160 LOKEREN
0486 92 66 30
OPEN: DIN - VRIJ VAN 10U - 12U
EN 14U - 18U
GESLOTEN: ZAT - ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

BUDDYSGOLD@HOTMAIL.COM
WWW.BUDDYSGOLD.COM

Een praatje bij een plaatje

Jo Clauwaert, bijgenaamd de Flitsmatroos, is onze huisfotograaf en grafisch vormgever. Zijn foto's, tekeningen en schilderijen illustreerden al talloze artikels in Het Vrije Visserijblad. Maar Jo heeft nog duizenden ongepubliceerde foto's in zijn digitale kast liggen. Hij kiest elke maand een foto en daar schrijft onze columnist Joris De Voogt een tekst bij.

Route 66 à l'Ostendaise

Oeps, dacht ik, deze keer heeft Flitsmatroos Jo mij een foto van Route 66 gemaild. Ik wist dat hij recent in de States heeft geëxposeerd, maar dat was in Texas, terwijl Route 66 van Chicago naar Santa Monica loopt. Er bleek nóg iets niet te kloppen: die visnetten op de foto. Bij mijn weten ligt er geen zee langs Route 66, of het zou al aan het Californische eindpunt moeten zijn.

Ik vroeg opheldering aan de Flitsmatroos. Wat bleek? De foto is genomen langs de Baelskaai in Oostende. Niks Route 66-romantiek. Geen nostalgische mijmering bij de beroemdste steenweg ter wereld. Nee, het is gewoon de Baelskaai rechtover mijn deur. Maar wat een poëzie zit in die foto vervat. Het is zowaar een stilleven waar menige kunstschilder een punt kan aan zuigen. Een stilleven noemen ze in het Frans: 'nature morte'. Ziedaar een toepasselijke naam voor het ensemble op de foto.

Op de voorgrond zien we ter linkerkant een collectie verfpotten, enkele visnetten en een touwentros die je in het beste geval kunt bekijken als een bord spaghetti of in het slechtste geval als een grote hondendrol. Warhol, Duchamp en Kamagurka verzameld in één beeld. Rechts vervolledigen enkele autobanden en olietonnen (van Kapitein Oliepul?) het plaatje. Het meest fascinerende object is de assemblage 'Brommer met sidecar en gitaar'. De brommer met sidecar (in ons lokaal dialect een 'siettekarré' genoemd) stamt zo te zien nog uit de Krimoorlog. De neggitaar is een opmerkelijke bastaardmengeling van een Stratocaster en een Flying V. Clapton meets Hendrix, zoveel is duidelijk.

Wanneer wij als gewone stervelingen langs zo'n tafereel passeren, denken we: wat een rommel, ze zouden het sluikestorten toch strenger moeten aanpakken. Maar het geïnteresseerd oog van de Flitsmatroos ziet er direct een sublieme foto in. En meteen ook de momentopname van een stuk toekomstige geschiedenis van Oostende. De gevel op de achtergrond is namelijk het fameuze nummer 12. Het gebouw lag al plat en intussen is ook de gevel omver geduwd door de bulldozers. De Oosteroever in zijn huidige vorm moet er aan geloven. Vervallen restanten van een glorieus industrieel verleden? We gooien die troep plat. Weet je wat? We zetten er prestigieuze appartementsblokken op. Ja, er mag ook nog wat visserij blijven, want dat is pittoresk voor de tweede-verblijfeigenaars van de peperdure appartementen. Thuis in het binnenland kunnen ze dan uitpakken met de geheimtip waar ze dagverse vis kopen.

Geef mij maar de vervallen glorie. Toen ik nog copywriter was voor het Brusselse muziekhuis AB, was er eens een persconferentie op een binnenschip. Le tout Bruxelles-Flamand was aanwezig: Vlaamse cultuurbonzen, kunstpausen, politici, journalisten ... zelfs de muzikanten mochten er bij. Het binnenschip voer op het kanaal vanaf de Sainctelettesquare tot voorbij Vilvoorde. Tijdens het spreekwoordelijke drankje met een hapje liet ik het netwerkgebeuren voor wat het was om op het dek te gaan zitten. Tientallen oude en vervallen industriegebouwen gleden aan het oog voorbij. Plots kwam een muzikant naast me zitten. Ik vroeg of hij die oude industriële gebouwen ook zo mooi vond. Het antwoord was volmondig: ja! We genoten samen van het uitzicht. In stilte. Zielsverwanten hebben geen woorden nodig.

Joris De Voogt



Marnix Verleene viste in februari weer aan boord van de O 316 Aegir. Voor Het Vrije Visserijblad (HVVB) nam hij zijn fotoestel mee en hield hij een dagboek bij.

Visserdagboek

28/2. — Tegen de avond varen we Oostende binnen. Op de Oosteroever gaat de sanering verder. De bedrijfsgebouwen van Crops liggen plat, zo zien we. Tijdens het lossen horen we de laatste nieuwtjes betreffende de Europese visserijplannen. Onze reactie: blij dat we zo oud geworden zijn. We blijven een maand thuis, want voor 't schip is het de tijd voor de droogschouwing. Het wordt hersteld waar nodig.

27/4. — Het schip is weer aan 't varen. Ik blijf nog een reisje thuis en wens de mannen het beste.

6-7/4. — Eindelijk. Om 19.30 vertrekken we met het busje en 's anderendaags zijn we weer op zee. Bries uit SE en we vissen weinig.

8/4. — Slecht nieuws. De vader van Jan ligt op sterven. Met hoog water varen we binnen. Jan gaat van boord en wij varen weer buiten. We vissen het reisje af en maken met een matige vangst toch een redelijk goede besomming. De vader van Jan blijkt nog in leven te zijn en Jan vaart weer met ons mee. Maar waar blijft de vis? We denken dat de aanhoudende oostenwind de visserij op een laag pitje houdt. Oostenwind is als vergif voor de visserij. We vissen onder het bekende motto 'sparen en vergaren', de boel op de grond houden, hopen op beterschap en op goede prijzen.



We wachten op het keren van de wind. Al dreigen we dan wel enkele stormen op onze nek te krijgen.

18/4. — We varen binnen. De wind is gedraaid en inderdaad, het stormt. We blijven aan de kant, zoals veel anderen dat ook doen. We vervelen ons niet.

18/4. — Weer naar zee. Bericht van het thuisfront: de vader van Jan is overleden. We maken er een korte reis van en gaan voor de woensdagmarkt. Jan en Bjorn trekken naar huis en worden vervangen door Ronny en Freddy (63 jaar). Wonder boven wonder: Donovan, deeltijdse scheepsjongen, is er ook bij. Hij heeft deze keer het busje niet gemist.

Om Middernacht liggen we aan de korre. De visserij blijft pover. Grauw weer en triestig vissen.

2/5. — Binnen. De bemanning wordt vervangen. De baas zelf gaat met het schip in zee. Om middernacht willen we zee kiezen, maar het e-logboek doet het niet. Varen afgeblazen. Dit euvel kan niet worden opgelost vooraleer de ambtenarij op gang komt. Morgen om 09u00 dus. Omdat België op het gebied van de nieuwe logboekreglementering nog in de testfase zit mogen we naar buiten met het papieren logboek, maar moeten we wel weer binnenvaren zodra de nieuwe laptop beschikbaar is. Die zal worden meegebracht door de bemanning van de 0.231 die zaterdag overkomt.

05/05. — Slecht weer en slechte visserij. De baas ziet het niet meer zitten en besluit om op vrijdag te markten en met de bemanning enkele dagen naar huis te gaan.

09/05. — Om 22.30 thuis.

13/5. — Weer naar het schip en de 14e gevaren. Twee slepen later liggen we bij voor 12 uur. Weer aan het net en hetzelfde armoedig zootje. De visprijzen zijn volledig gekelderde. Tja...

Nog een reisje na deze en ik ga naar huis. Er is een vergadering waarbij we voor het eerst als *VisserBent* van de partij zijn.

Is er toekomst voor de visser in de visserij?

Marnix Verleene
foto's Rita Buysse

B.V.B.A. S & S

Jofra Shipping & Trading

Postbus 51 • B - 9060 Zelzate

Tel: +32 (0) 9 361 00 04 • Fax: +32 (0) 9 360 60 04

GSM: +32 (0) 477 952 450

E-mail: jofra.jan@gmail.com

Web: www.bvba-sens-jofra.be

- Aan- en verkoop van alle visserijschepen
- Aan- en verkoop van alle motoren / koppelingen
- Alle toeleveringen / reparaties
- Inbouw van alle merken motoren en koppelingen
- Tevens uw adres voor al uw sloop- en saneringsschepen



BOEKEN



De laatste traan

Recent verscheen bij Walburg Pers het buitengewoon interessante boek "De laatste traan. Walvisvangst met de Willem Barendsz, 1946-1964". Jaap R. Bruijn en Joost C.A. Schokkenbroek tekenden als auteurs

Traan heeft niks te maken met de beruchte levertraan van vroeger. Walvisraan werd voor margarine gebruikt. Nederland had in 1945 voor zijn bevolking een levensgrote behoefte aan vetten, maar had bijna geen deviezen om ze te kopen. Eigen walvisvangst bracht traan, kostte geen deviezen en leverde werkgelegenheid op. Een Amsterdams initiatief werd door Haagse ministeriële instanties omarmd. De Nederlandse Maatschappij voor de Walvisvaart onder directie van Vinke & Co stuurde achttien keer achtereenvolgend tussen 1946 en 1964 het fabrieksschip de Willem Barendsz I en II, vergezeld van vangstboten, naar het Zuidpoolgebied om de grootste baleinwalvissen te vangen. Er is veel traan aangevoerd en tot margarine verwerkt, maar miljoenen aan staatsteun was daarbij onmisbaar. Toen die steun in 1961 wegviel, was het gauw gedaan met de Nederlandse walvisvangst. De walvispopulaties waren veel kleiner geworden. Ook andere landen moesten stoppen. In de International Whaling Commission nam Nederland vaak een heel eigen plaats in.

In totaal zijn er door de Willem Barendsz, het bekende schip met een gat achterin, 24.000 baleinwalvissen en 3.500 potvissen gevangen. Het schieten van deze dieren door Noorse gunners, de verwerking in de fabriek en de uiteindelijke financiële baten komen in dit boek uitgebreid aan de orde. En daarnaast de samenstelling van de bemanningen en het scheepsleven in Antarctische wateren.

"De laatste traan" (ISBN 978-90-5730-844-4) telt 272 pagina's en werd als hardback uitgegeven, en kost 29.95 euro. Aankopen kan via de boekhandel of rechtstreeks bij Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Postbus 4159, 7200BD Zutphen. Tel. +32(0)575.510522, Fax +31(0)575.542289. In België wordt het boek verdeeld door Agora Uitgeverscentrum, Aalst/Erembodegem. Tel. 053/76.72.26, Fax 053/78.26.91, E-mail: info@agorabooks.com..

Sleep en duwbotten 2013

Ook dit jaar pakt Uitgeverij De Alk uit met een nieuwe editie van het standaardwerk "Sleep en duwbotten 2013". Het boek werd samengesteld door W. Van Heck en A.M. Van Zanten.

In 336 pagina's brengt de publicatie een diepgaand overzicht van alles wat reilt en zeilt in de sleep- en duwvaart van de lage landen.

Rederijen, scheepswerven, sleepbootrederijen, overheidsdiensten, noem maar op, alles wat er op het vlak van sleep- en duwvaart in het werkgebied te bespreken valt komt aan bod. De laatste technische evoluties, de meest recente verschuivingen

gen binnen maritieme groepen, de nieuwbouw binnen de sector, het is moeilijk iets aan te duiden dat niet in het buitengewoon interessante en volledige boek aan bod komt. Een dikke aanrader dus voor iedereen die het vakgebied actief is of voor wie van schepen houdt. Bovendien is het werk geïllustreerd met tientallen prachtige (meestal nooit eerder geziene) kleurenfoto's.

"Sleep en duwbotten 2013" (ISBN 978-90-6013-382-8) telt 336 pagina's werd als softback uitgegeven en kost 25 euro. Aankopen kan via de boekhandel. In België wordt het verdeeld door Agora Uitgeverscentrum, Aalst/Erembodegem. Tel. 053/76.72.26, Fax 053/78.26.91, E-mail: info@agorabooks.com.

Binnenvaart 2013

Ook dit jaar pakt Uitgeverij De Alk uit met een nieuwe editie van het standaardwerk "Binnenvaart 2013". Het jaarboek werd samengesteld door W. Van Heck en A.M. Van Zanten.

In 560 pagina's brengt de publicatie een diepgaand overzicht van alles wat reilt en zeilt in de binnenvaart van de lage landen.

Rederijen, scheepswerven, overheidsdiensten, noem maar op, alles wat er op het vlak van binnenvaart in het werkgebied te bespreken valt, komt aan bod. De laatste technische evoluties, de meest recente verschuivingen binnen maritieme groepen, de nieuwbouw binnen de sector, het is moeilijk iets aan te duiden dat niet in dit buitengewoon interessant en volledige boek aan bod komt. Een dikke aanrader dus voor iedereen die in het vakgebied actief is of voor wie van schepen houdt. Bovendien is het boek rijkelijk geïllustreerd met tientallen prachtige (meestal nooit eerder geziene) kleurenfoto's.

"Binnenvaart 2013" (ISBN 978-90-6013-381-1) telt 560 pagina's. Het boek werd als softback uitgegeven en kost 25 euro. Aankopen kan via de boekhandel. In België wordt het verdeeld door Agora Uitgeverscentrum, Aalst/Erembodegem. Tel. 053/76.72.26, Fax 053/78.26.91, E-mail: info@agorabooks.com.

Van het atelier naar de kust

Een tentoonstelling in het Cultureel Centrum Scharpoord te Knokke-Heist toonde in meer dan 250 schilderijen het unieke tijdsbeeld van bloeiende badplaatsen en een hinterland vol rust. De tentoonstelling liep tot 13 januari en is dus voorbij, maar er is nog de catalogus die hier zeker een vermelding waard is.

Knokke-Heist is sinds 1880 gegroeid van twee kustdorpen en twee polderdorpen tot een kunstminnende kwalitatieve badplaats met een hoog lifestyle gehalte. Schilders vonden van bij het begin van het impressionisme schoonheid en rust aan zee, in de onmetelijke duinvlakten en in de aangrenzende polderweiden. Het landschap aan de Vlaamse Oostkust was voor velen een nieuwe inspiratiebron. Maar wat hen vooral in vervoering bracht was het speciale 'licht' dat er heerste.

'Van het atelier naar de kust' toont een stuk lokale geschiedenis met een bovenlokale betekenis, weergegeven in verf en kleur. Hoofdmoot van de retrospectieve tentoonstelling zijn de doeken van grote kunstenaars. Zij alleen maken niet het totale pakket uit. Ook de minder bekende schilders van dezelfde generatie zijn erg belangrijk in de kunstwereld om en rond

Knokke en Heist. Zij waren evenzeer vakmensen die de kunst met liefde en overgave beoefenden, die hoogstaand artistiek werk leverden en verdienen ook een plaats in deze overzichtstentoonstelling. Naar aanleiding van de tentoonstelling verscheen een uitvoerig boek over de kunstenaars die in Knokke en Heist verbleven. Ontdek Félicien Rops, Constant Permeke, Floris Jespers, Paul Baum, Jan Verhas, Alfred Verwee, Emmanuel Viérin en 100 andere kunstenaars uit de opmerkelijke periode 1880-1940.

De inhoud van het boek bestaat uit 12 uitgebreide artikelen over de belangrijkste schilders, een catalogus met alle tentoongestelde werken en de biografieën van meer dan 300 kunstenaars die ooit aan de Belgische Oostkust schilderden. Het werk is rijk geïllustreerd met zeldzaam fotomateriaal en documenten, die de schilders nader belichten. Het is een productie van Stichting Kunstboek in een Nederlandstalige en een Franstalige uitgave. Een aanrader!

'Van het atelier naar de kust. Knokke & Heist, 1880-1940' - ISBN 978-90-5856-416-0 Aankopen via de boekhandel. Meer inlichtingen op het telefoonnummer +32 (0)50.530.731 of via mail, sincfala@knokke-heist.be.

Voor zilver en Zeeuws belang

Onlangs verscheen bij Walburg Pers, als Deel 111 in de reeks 'Werken van de Linschoten-Vereeniging', 'Voor zilver en Zeeuws belang. De rampzalige Zuidzee-expeditie van de Middelburgse Commercie Compagnie, 1724-1727'. Het boek werd bezorgd en ingeleid door Ruud Paesie.

In 1724 organiseerde de kort daarvoor opgerichte Middelburgse Commercie Compagnie een handelsexpeditie naar de Stille Zuidzee. Het doel van de reis was de westkust van Zuid-Amerika: een verboden gebied met rijke zilvertmijnen, dat onder Spaans gezag viel. Bij Kaap Hoorn kwamen de schepen in problemen. Door hevige stormen keerden twee schepen naar Brazilië terug. Allen de 'Don Louis' wist uiteindelijk Kaap Hoorn te ronden. Daarbij liep het fregat zware averij op. Ook nam het aantal sterfgevallen onder de bemanning snel toe. Na een verblijf van zes maanden in de 'Baai de Blinde Hoop', een afgelegen fjord aan de zuidkust van Chili, zette het Zeeuwse schip de reis naar Peru voort. Daar werd het op 31 december 1725 met hulp van enkele muitende opvarenden door een Spaans schip genomen. Na een maandenlange gevangenschap, gevolgd door een tocht over de landengte van Panama en een zeereis naar Europa, arriveerde de onderstuurman Hubregt Kempe op 1 mei 1727 in Middelburg. Hij was een van de weinige overlevenden van deze rampzalige Zuidzee-expeditie. In zijn reisverslag beschrijft Kempe het verloop van de expeditie vol tegenslagen en ontberingen. De onderstuurman geeft een goed beeld van het harde zeemansbestaan, de oplappende spanningen tussen de zeelieden en het dagelijkse gevecht om te overleven in een onbekend en verafgelegen gebied op de wereld.

"Voor zilver en Zeeuws belang" (ISBN 978-90-5730-845-1) telt 239 pagina's, werd als hardback uitgegeven, en kost 29.50 euro. Aankopen kan via de boekhandel of rechtstreeks bij Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Postbus 4159, 7200BD Zutphen. Tel. +32(0)575.510522, Fax +31(0)575.542289. In België wordt het boek verdeeld door Agora Uitgeverscentrum, Aalst/Erembodegem. Tel. 053/76.72.26, Fax 053/78.26.91, E-mail: info@agorabooks.com.

Vermist

Echt veel volk staat er gewoonlijk niet aan de kaai te Sint-Amands. Tenminste, toch geen dorpsbewoners. 's Avonds hangen er wat tieners rond, die met hun bromfietsen de meiden willen imponeren. Overdag heb je het handjevol gepensioneerden, dat de veerman wat gezelschap komt houden. Ze komen het laatste nieuws vertellen of zitten bij hoog en bij laag te beweren dat het vroeger allemaal beter was. Soms vraag ik me af of de Sint-Amandsenaren wel beseffen hoe paradijselijk hun dorpje aan de Schelde is. Want je ziet, behalve de toeristen, nooit veel volk aan de kaai.

Als er toch veel dorpelingen zijn en er worden geanimeerde gesprekken gevoerd, dan is er iets aan de hand. Iets ernstigs. Zoals in 1993, toen de vloed maar bleef stijgen en men angstvallig het wassende water observeerde. Amper enkele centimeter bleef het water toen onder de kruin van de dijk staan. De zandzakjes lagen al klaar.

Ook vandaag is er iets ernstigs loos. Marc is vermist, Marc de schilder. Vader van drie kinderen, 39 jaar oud. Vrijdagavond was hij met vrienden nog in het dorpscafé, de Plaza, een kaartje gaan leggen. Het ging er vrolijk aan toe. Het weekend kondigde zich zonnig aan, en warm.

Luc, voorzitter van *Pingo*, de plaatselijke kanoclub, werd zaterdag opgebeld. Een schipper had een lege kayak zien voorbijrijven en het vaartuig was wat later in Baasrode aan wal gespoeld. « F.G. », stond er op de kayak te lezen: de initialen van Lucs broer. Maar die zat thuis. Wie was er dan met de kano uitgevaren?

Even later kreeg de veerman een telefoontje van de politie. Of hij iets wist? Meteen ging hij naar de botenloods, een eindje verderop aan de Marthe Massintuin. Als materiaalmeester van de *Pingo*-club beschikt hij immers over de sleutel van de loods. Na enkele minuten rondkijken vond hij een paar schoenen en dito sokken, en de portefeuille van Marc, de schilder. Hij was het dus, die werd vermist.

Die zaterdag staan er wél veel mensen op de kaai. Niet alleen toeristen. Ook dorpsbewoners, want er is iets ernstigs gebeurd. Er wordt druk heen en weer gepraat en gespeculeerd.

-Hij heeft zichzelf tekort gedaan...

-Nee, waarschijnlijk een aanvaring met een binnenschip.

-In elk geval is hij niet zomaar in de Schelde verdronken: Marc kon het wildste water de baas, wanneer we met de *Pingo*-club naar snelstromende rivieren trokken.

De mensen praten niet alleen. Af en toe kijken ze ook naar de stroom, die traag maar krachtig voorbijtrekt. Nu op, straks weer af. De getijden laten zich voelen tot Gent. De zon steekt hevig, die zaterdagmiddag. Een knaapje van dertien tuurt over het water, met zijn hand boven zijn ogen om ze te beschermen tegen het felle licht.

-Waar is mijn vader?, fluistert hij, nauwelijks hoorbaar.

Die avond zendt de regionale televisiezender het nieuws uit.

Op zondag staan er weer veel mensen aan de kaai. Het is prachtig weer, en er is iets ernstigs gebeurd.

-Weet men al iets?

-Heeft men hem al gevonden?

Maar er wordt niet meer echt druk heen en weer gepraat. Het is geen nieuws meer, nu. Over de menigte hangt alleen nog stilte. Miserie, toch? Drie kinderen... En de stroom, die zijn geheim maar niet prijsgeeft.

Op maandag help ik de veerman bij het overvaren. Toeristen.

-Dat is hier toch, hé meneer, waar die jongen vermist is? Weet men al iets over het motief?

Ik kijk de bazige vrouw verbijsterd aan. Een eind in de vijftig, haar man zegt niets. Die mag trouwens ook niet veel zeggen, dat zie je zo. Nooit de kans gekregen, thuis. Het motief? Gaat het dan om een misdaad misschien? Mensen kijken tevel naar detectiveseries.

Aan de kaai staat weer een groepje Sint-Amandsenaren. Wat minder toch, vandaag. Vooral jonge mensen: vrienden van Marc, leden van *Pingo*, de plaatselijke kanoclub.

Maandagavond om halftien gaat het nieuws als een lopend vuurtje rond. Ze hebben omstreeks negen uur het lijk van Marc gevonden, in de Schelde aan Driegoten, rechtover Weert. De veerman daar heeft het lijk aan wal gebracht. Sinds zaterdag is het op de Schelde zes keer eb geweest, en zes keer vloed. Nee, de stroom geeft zijn geheimen niet gemakkelijk prijs. Een verklaring is er trouwens nog niet; de wetsdokter doet zijn werk. We vernemen het pas dinsdag: hartinfarct. Vreselijk. Maar toch gaat er een gevoel van opluchting door het dorp. Marc heeft zichzelf niét tekort gedaan.

Ik denk aan het knaapje van dertien. Zijn vader is terecht. Maar hij zal zonder hem door het leven moeten. Zonder hem, die het wildste water de baas kon...

Thierry Van Eeckhout • foto JoC



(Een aantal dergelijke cursiefjes werden gebundeld in het boekje 'Het water is gewassen. Miniaturen aan het veer van Sint-Amands aan de Schelde', met voorwoord door Kris de Bruyne en foto's door Philip Boël. Het boekje is verkrijgbaar tegen 10 EUR + 2 EUR verzendingskosten op rek.nr. IBAN BE72 0012 0735 0916 en BIC GEBABEBB)

De Belgische visserijvloot (97)

In januari 2005 startten we met de rubriek 'De Belgische visserijvloot' waarbij we maandelijks drie foto's en een beknopte historiek van de vaartuigen publiceerden. Met 111 steekkaarten van vissersvaartuigen hadden we zowat de hele varende vloot gehad. Door de goede respons op deze rubriek gingen we er nadien mee door. Sinds februari 2008 gaan we stapvoets terug in de tijd en brengen we de vaartuigen die inmiddels uit de vloot verdwenen zijn. Deze aanpak, die gepaard gaat met het nodige onderzoekwerk, leverde voldoende vaartuigen op om tot vandaag in HVB telkens een bladzijde te vullen.

Voor de juiste gegevens baseren we ons op de oudere Officiële Lijst der Belgische Vissersvaartuigen. Ook andere bronnen en archieven worden geraadpleegd om de exacte gegevens over de vaartuigen en de opeenvolgende eigenaars te vinden. (Louis Vande Castele)

Z 161 KNAR

Lengte: 37,65 m

Breedte: 7,56 m

Tonnage: 247,40 ton bruto

Bouwjaar: 1961 staal

Werk: Nantes, Frankrijk

Motor: Sulzer 1961

Vermogen: 750 pk.

Eigenaars

Tot 1973 Franse eigenaar.

Z 161 KNAR

Pauwaert Constant en Carton Marcel,
Knokke- Heist.(1973)

Pauwaert Constant en Decock Nicole,
weduwe Carton Marcel (1982)

Op 30.12.1982 komt er een openbare
verkoop.

Op 10.10.1983 wordt het vaartuig ge-
schraapt uit de vloot.

Gesloopt door J. Bakker, Brugge.

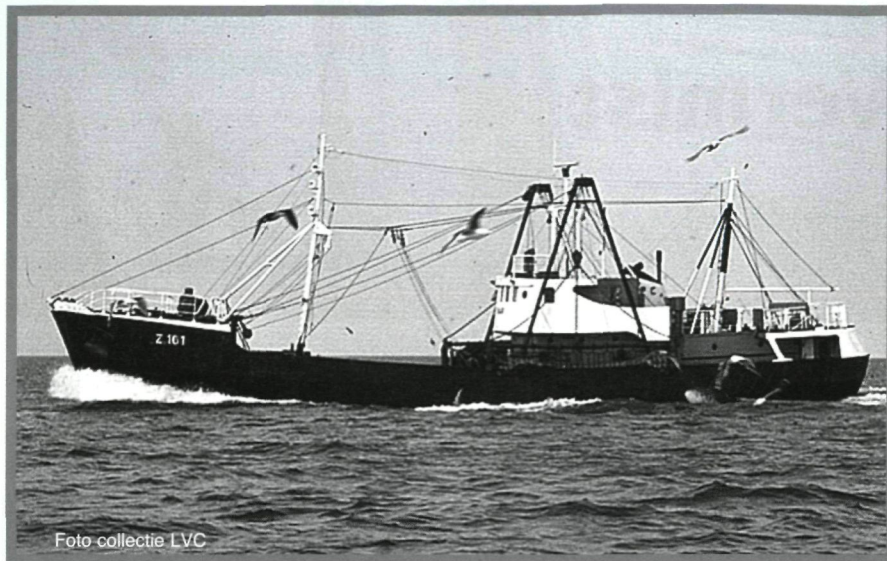


Foto collectie LVC

Z 497 DE POLARIS

Lengte: 27,40 m

Breedte: 6,62 m

Tonnage: 109,29 bruto ton

Bouwjaar: 1966 staal

Werk: De Graeve, Zeebrugge

Motor: Lister Blackstone 1965

Vermogen: 405 pk

Eigenaars

Constant Pauwaert (1966)

Op 10.10.1983 werd het vaartuig
geschraapt uit de officiële lijst der
vissersschepen.

Op 24.11.1983 werd de toelating be-
komen om het vaartuig te slopen en
bekwam de reder de slooppremie.

Afgebroken door de firma Bakker
& Zoon, Brugge.

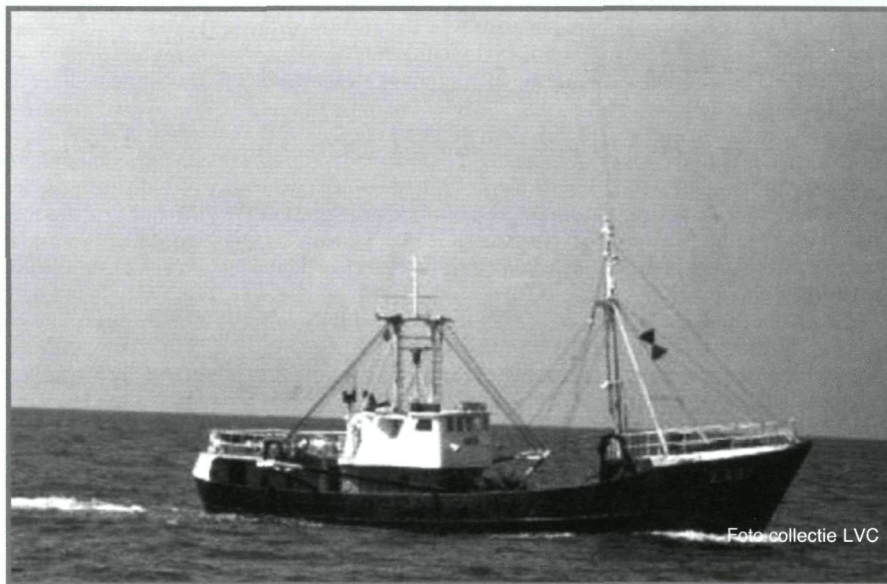


Foto collectie LVC

N 710 ZEEMANSBLIK

Lengte: 21,50 m

Breedte: 5,68 m

Tonnage: 56,81 bruto ton

Bouwjaar: 1957 hout

Werk: A. Hillebrant, Oostende

Motor: Lister Blackstone 1946

Vermogen: 120/160 pk

Eigenaars

N 710 ZEEMANSBLIK

Hendrik Pyson, Nieuwpoort (1957)

Roger Hoornaert - Deceulaerde (1970)

Faling in 1975

O 710 ZEEMANSBLIK.

François Mussche - Desmet, Oostende (1975)

Jean Abiven (1975)

André Verfaillie (1977)

N 710 SCORLAINE JAMES

Adrien Zwertvaeghere (1978)

W Ceename - Bultynck, De Panne (1981)

N 710 TRACY.

PVBA Asaert, Nieuwpoort. (1981)

Op 03.09.1983 werd het vaartuig geschraapt uit de

officiële lijst der vissersschepen.

Het vaartuig is gezonken in positie 52°12'20" N

en 2°57' E en de bemanning werd gered door de

helikopter van de basis Koksijde.



Foto LVdC

VEEL PAPIER, WEINIG CHOCOLA

Chris Prut Meyers is visser op de Z 90. Visserijschool liep hij in Heist waar hij ook woont. Hij is gehuwd met Elke waarmee hij dochtertje Elise grootbrengt.

Voor wat de lectuur betreft is hij toch maar niet aan Deflo's nieuwste begonnen. Iemand die zelf een jong dochtertje heeft ziet het onderwerp van dat boek, 'verdwenen meisje', niet echt goed zitten. Wel probeert hij de menselijke psyche te doorgronden door 'Het Neurologisch Complot' van Greet Kayaert te lezen en 'Het Leven, Een Handleiding' van Stephen Grosz. Dat laatste boek is een aanrader. Je leert eruit dat je jeugd je verdere leven bepaalt.

KIPPENVEL

Op het moment van dit schrijven zijn de visprijzen eindelijk weer aan 't stijgen. Wat logisch is, want de meeste reders laten momenteel hun schip schilderen en onderhoudswerken uitvoeren, dus wordt er weinig aangevoerd, wat de prijs ten goede komt. Mei is so wie so de flauwste vismaand en dan kun je beter vaartdagen sparen in plaats van dure mazout te spenderen aan flauwe vangsten, die tot voor kort ook nog als 't ware weggegeven werden. Alleen al omwille van die lage visprijzen liggen er trouwens vaartuigen aan de kant. Maar wij dus niet. Wij gaan ook wel schilderen en het vaartuig op punt zetten, want onze baas verzorgt z'n *jachtje*, zoals hij het noemt, goed en spaart er geen kosten op. Het zal echter in een kortere tijdspanne moeten gebeuren.

Tegen de tijd dat je dit leest werd de Golf van Biskaje voor de visserij weer open verklaard, maar dit jaar zijn er andere regels. Ieder vaartuig krijgt z'n eigen quota en er komt halverwege de periode geen herverdeling. Het zal er bijgevolg niet meer om gaan zelf te proberen het grootste deel van de koek binnen te rijden. Het gebied zal ook langer open blijven, zodat je nu zelf kunt beslissen wanneer je daar je tongquotum gaat opvissen. Op 1 juni moest je daar dus niet, zoals verleden jaar, startklaar aan de grens gaan liggen.

Het 'voetbalplein', de spuuglelijke naam die vissers aan een specifiek gebied in Golf geven, waar vooral kleinere, dus goedkopere tong te vissen valt, zal daardoor ook niet zo druk bezocht worden.

Trouwens, wat is het weer een ellende op de TV met al die voetbaltralala. Neen, ik ben er geen voorstander van. Mocht de finale van Huppeldepup tegen de Pottenstampers zich voor m'n deur afspelen, dan zou ik de rolluiken zakken en klacht neerleggen wegens overlast.

Wat dan weer terloops in 't nieuws vermeld wordt is het overlijden van Ray Manzarek. Hij was toetsenist en, samen met Jim Morrison, medeoprichter van The Doors. Een van de



beste groepen ooit. Nu Ray en Jim zijn overleden is er een tijdperk voorbij. Zelf zag ik de groep nooit in originele bezetting optreden, wegens veel te jong, maar samen met m'n geliefde zag ik hen wel ooit op Suikerrock met Ian Astbury als zanger. Ook dat is zou nu niet meer mogelijk zijn. Toen ik het nieuws hoorde kreeg ik een krop in de keel, hoe melig dat ook klinkt. De rest van de reis was er tijdens mijn wachtbeurten enkel nog muziek van The Doors te horen: kippenvel!

Chris Meyers



SKB Life Saving Equipment

reddingsvesten - reddingsboeien - drijvende toestellen - valschermsignalen - stakelichten man.o.boordlichten - noodzenders Locat - radio Beacon - reddingsvlotten: RFD, Elliot, Viking, Zodiac, Autoflug, Bombard, Avion, Callegari, Servaux, Mitsubishi, Soniform - nazicht brandblusapparaten.

- ERKEND SERVICESTATION -

VERANTWOORDELIJKE VOOR DE KUST:
A. VAN DURME. TEL.: 0475 25 88 02




SKB Life Saving Equipment
Vosseschijnstraat 44
2030 Antwerpen
Tel + 32 (0) 3 2138670
Fax + 32 (0) 3 2138671

Afdeling kust
H. Baelskaai 8A
B-8400 Oostende
Tel.: 059/33 96 00
Fax: 059/33 96 01

STRIJD MEE VOOR EEN DUURZAME ONTWIKKELING VAN DE OOSTEROEVER

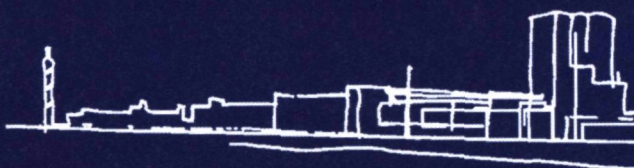
STEUN DE vzw OOSTENDSE OOSTEROEVER

IBAN: BE84 7795 9709 5759

Ook een  voor Oosteroever? Koop onze vlag!



schrijf 25 euro over op IBAN: BE 84 7795 9709 5759 • BIC: GKCC BE 33
of betaal 25 euro met PayPal via de doneren-button op onze homepage
www.oostendseoosteroever.be en de vlag wordt thuis bezorgd!



OOSTENDSE OOSTEROEVER
UNIEKE MARITIEME SITE MET EEN ZIEL
www.oostendseoosteroever.be

GIJ DIE DIT BLAD IN DE KRANTENWINKEL KOOPT

Neem vandaag nog een abonnement en schrijf 30 euro (*) over op rekening 384-0596581-18 van Het Vrije Visserijblad. U krijgt dan een jaar lang HVB bij u thuis in de bus bezorgd.

(*) Tarief voor abonnementen in België.
Voor het buitenland, zie colofon.

Schilderij: Frone Clauwaert

**NEEM TOCH
'N ABONNEMENT**

